

la *revista*

número 26 juny 2022

CP FPA

ENRIC VALOR

Alzira

**NO A LA
GUERRA**

EDUQUEM PER A LA PAU

sumari

pag. 3
Quina Guerra?
Pilar Gandia

pag. 5
Primera línia
Cristina Peláez

pag. 7
Inauguració del curs
2021-22
Cristina Peláez

pag. 7
Final de curs 2019-2020
Cristina Peláez

pag. 8
Acte de reconeixement al
rendiment acadèmic
Marina Ballester

pag. 9
Eleccions al
Consell Escolar
Marina Ballester

pag. 10
Violència de gènere
en confinament
Bea Boerr

pag. 10
Aprender inglés en
edad adulta
Adriana Florescu

pag. 11
Educar en la afectividad
Montse Martínez

pag. 12
Carta a mi yo
de los 10 años
Elisabet Llopis

pag. 12
El patio
Maria García

pag. 13
Ucrania
Tatiana Datsenko

pag. 13
En consciència
José Luís Cañes

pag. 14
8 de març dia de la dona
Rosa Mª Sanchis

pag. 15
Feminisme no és el
contrari de masclisme
Ivan Soler

pag. 16
Conferència de Agustín
Zaragozá por la igualdad
Pilar de Fuentes

pag. 16
Proyecto Erasmus+Italia
Consue Torrijos

pag. 17
Erasmus+Italia
Carmina López

pag. 17
Ciao Italia!!!
Eva Pau

pag. 19
El efecto Erasmus Italia
Mónica López

pag. 20
Por qué el Erasmus me
cambió la vida
Sara Shehabí

pag. 21
Mi experiencia en la
escuela Enric Valor
Alessandro Catani

pag. 21
XIV Setmana de
l'Economia d'Alzira
Cristina Peláez

pag. 22
I Jornades Monogràfiques
IDEA
Marina Ballester

pag. 22
I Jornada d'orientació
al CP FPA Enric Valor
CP FPA Enric Valor

pag. 23
Per a Carlos
CP FPA Enric Valor

pag. 26
Projecte intercentres amb
l'ies Josep Mª Parra
Marina Ballester

pag. 29
Tertulias literarias en la
FPA Enric Valor
Mª José Chordá

pag. 29
Celebrem l'Any
Joan Fuster
Ivan Soler

pag. 30
L'oncle Miquel
Vicen Mahiques

pag. 31
La violencia de género
en las aulas
Agustín Zaragoza

pag. 33
500 anys de la revolta de
les Germanies a Valencia
Inma Peris

pag. 35
Visita a l'exposició del
centerari del Gran Teatre
Mª Consuelo Gascón

pag. 36
Visita a l'exposició de
Salvador Ausina
Lolín Balaguer

pag. 36
Ruta a la Murta
Ivan Soler

pag. 37
Activitats extraescolars
Rafael Hervás

pag. 39
Efemérides 2022
Pilar de Fuentes

Erasmus+
Enriching lives, opening minds.

**ENRIC
VALOR**

Edita: **CP FPA Enric Valor Alzira**

Equip de Redacció: **Cristina Peláez - Marina Ballester - Lorena Palomares - Pilar De Fuentes - Gaspar Casterà.**

editorial

Quina Guerra?

Pilar Gandía

Secretaria i Professora de matemàtiques

Desgraciadament, des de fa uns mesos, hem assistit quasi en directe a una invasió i atac per part d'un país a un altre, que ha esdevingut en guerra, en un país relativament proper al nostre. Estic parlant d'Ucraïna. La major part de les persones que vivien en aquest país, vegéren truncades les seues vides i enfonsades les seues cases. Unes decidiren fugir, altres romandre allí, o tornar si estaven fòra, per tal de lluitar i defensar el seu territori. Tant les unes com les altres vivien amb la por dins al cos, podriem dir que han vist l'infern.

Tots els mitjants de comunicació se'n féren resò immediatament d'aquesta terrible situació i, durant tots els dies teniem en directe els bombardejos, els morts, les persones fugint, la destrucció de les ciutats, els camps de refugiats...

En vore açò, ràpidament, gran quantitat d'ONGs, institucions, associacions i inclús particulars, es mobilitzàren per donar qualsevol tipus d'ajuda a les persones que estaven patint aquesta situació. També des de la nostra escola, alumnes i treballadors, arreglarem menjar, material sanitari, d'higiene i altres ensers per enviar-ho allà. Tota ajuda és bona. Per altra banda, també el nostre

centre, ja ha acollit persones nouvingudes d'Ucraïna, refugiades aci.

Després de vore tot açò, he de dir que tinc sentiments contradictoris perquè, per una banda m'alegra vore aquesta resposta per part de tantes i tantes persones que han reaccionat volcant-se a acollir i ajudar als refugiats d'aquest país que arriben cap aci.

Però, per altra banda, se m'encongeix el cor en veure tanta violència i agresivitat d'unes persones contra altres, una, altra i una altra vegada més. Em pare ara a reflexionar un poc i vos demane que ho feu també vosaltres perquè estem massa acostumats a vore les notícies de la televisió, a reaccionar en el moment i ràpidament a oblidar allò que hem vist sense qüestionar-nos res. Em pregunte quants conflictes armats actius hi ha actualment al món? Recordem que:

Jerusalem es troba a uns 3.300 km d'Alzira en línia recta i la pau encara no hi ha arribat. En aquest últim any es va produir la quarta guerra entre Israel i **Palestina**, una de les més destructives. El procés de pau està mort.

Sanà és la capital de **Yemen** i es troba a uns 4.700 km d'Alzira en línia recta. La guerra de Yemen ha desaparegut dels titulars en 2021, però continua sent devastadora. Més que per violència, aquesta guerra mata a més persones per fam o malalties que es podrien previndre, fonamentalment dones i xiquets.

Addis Abeba és la capital d'**Etiòpia** i es troba a uns 4.700 km d'Alzira en línia recta. Fa dos anys semblava que el nou primer ministre, Abiy Ahmed,

estava deixant arrere les dècades de govern opressor. No obstant això, milions d'etiòps pateixen una horrible inseguretad alimentària a causa de la guerra civil que assola el país. Ara és possible que s'acabe de presentar una xicoteta oportunitat per a acabar amb la guerra.

Kabul, capital de l'**Afganistan**, es troba a uns 5.860 km d'Alzira en línia recta. Allí, en 2021, es va tancar un capítol de la tragèdia que pateix des de fa dècades Afganistan, però va començar un altre. Amb la presa de poder per part dels talibans va començar a veure's cada vegada més a prop una catàstrofe humanitària. Les dades de l'ONU indiquen que poden morir de fam milions de xiquets. I gran part de la culpa és dels líders occidentals.

"Todo el mundo habla de paz, pero nadie educa para la paz, la gente educa para la competencia y este es el principio de cualquier guerra. Cuando eduquemos para cooperar y ser solidarios unos con otros, ese día estaremos educando para a paz."

Maria Montessori

Port-au-Prince, capital de **Haití**, es troba a uns 7.500 km d'Alzira en línia recta. Aquesta nació del carib porta molt temps turmentada per crisis polítiques, guerres entre bandes i desastres naturals. Però molts haitians opinen que aquest últim any ha sigut especialment ombrívol. I són pocs els que confien que 2022 siga millor.

Naypyidaw, capital de **Myanmar**, es troba a uns 9.160 km d'Alzira en línia recta. En aquest país, des del colp d'estat de febrer de 2021, la repressió d'unes protestes majoritàriament pacífiques exercida per l'Exercit nacional ha alimentat una resistència generalitzada, que va des de la desobediència civil fins a enfrontaments armats amb les forces de seguretad. Un pols mortal que

està cobrant-se un preu terrible en vides humanes. Pel que fa a la lluita islamista en **Àfrica**, des de 2017, quan l'Estat Islàmic va perdre el seu anomenat "califat" a Orient Mitjà, Àfrica ha sigut escenari d'alguns dels enfrontaments més feroços del món entre Estats i gihadistes. La militància islamista en el continent no és una cosa nova, però les revoltes vinculades a l'Estat Islàmic i Al-Qaeda han augmentat en els últims anys. En molts llocs d'Àfrica, les lluites en les quals participen els islamistes no solen causar milers de morts, però llars.

Desgraciadament, podem vore que el nombre de persones desplaçades a tot el món, en la seua majoria a causa de les guerres, està en uns nivells sense precedents. En altres paraules, pot ser que les morts en batalla hagen disminuït, però el sofriment degut al conflicte no.

Obrim els ulls, obrim el nostre camp de visió i no se n'oblidem que hi ha més d'un conflicte al món. Però, si volem que arribe la pau, el primer és començar pel nosaltres i per les persones del nostre entorn.

Com ho podem fer?

A nivell individual, intentem vore els conflictes com a oportunitats de millora, practiquem l'empatia i intentem entendre les emocions de l'altre, respectem la diversitat en tots els sentits (cultural, sexual, biològica...), respectem el planeta i tots els éssers que hi viuen, fomentem l'educació en valors, informem-nos abans d'opinar, acceptem i reconeguem els nostres errors i reparem el mal que hàgem pogut fer.

Si tots ens comprometem en fer açò, la pau ja està ací.

(dades extretes de » *Las guerras de 2022 - Esglobal - Política, economía e ideas sobre el mundo en español*)

(La versión original y en ingles puede consultarse en International Crisis Group. Traducción de María Luisa Rodríguez Tapia)

ENRÍC
VALOR

primera línia

Primera línia

Cristina Peláez
Directora - Professora d'Anglès

En la segunda época de "La Revista" siempre ha habido una sección, "Finestra oberta", donde nuestro anterior Director, Carlos García Miralles nos sorprendía con escritos llenos de imaginación, realismo, ironía y humor. Al jubilarse, la cerró ("Finestra oberta i tancada"), así que esa siempre será la sección de Carlos, Herr Direktor, y ahora me toca a mí empezar algo nuevo. Una primera línea para este nuevo capítulo.

Cuando nos dijo que iba a jubilarse, nos cayó como un jarro de agua fría, "¿Cómo que te jubilas?". Ahora cabía la posibilidad de que yo fuera la próxima directora del CP FPA Enric Valor. ¡Qué responsabilidad y qué desafío! Pero al fin y al cabo, siempre me han gustado los retos. En aquel momento contaba con el resto del equipo directivo anterior, lo cual facilitaba las cosas. Sin embargo, todo se complicó cuando a Marc Vercher, el secretario, y a Rafa Noguera, el jefe de estudios, no les renovaron la comisión de servicios. Aparte de que me quedaba sin equipo directivo, se iban dos amigos con los que había estado compartiendo vivencias durante varios años. Afortunadamente, tres compañeras y amigas, Marina Ballester, Pilar Gandía y Pilar de Fuentes no lo dudaron ni un momento: "Aquí estamos para lo que necesites". Les estoy profundamente agradecida. Las cosas no están siendo fáciles, pero entre todo

proyectos, María Llorca, nuestra administrativa, Luisa Gómez, nuestra conserje (las dos siempre dispuestas a colaborar en lo que haga falta), el alumnado (que participa y colabora en todo aquello que les sugerimos), nuestros voluntarios europeos, que tanto participan en nuestra escuela, y nosotras, el equipo directivo, que nos estamos esforzando al máximo día a día con mucho ánimo y formando muy buen equipo, estamos trabajando para que nuestra escuela de adultos funcione, y lo estamos consiguiendo.

Nunca me planteé ser directora, pero nuestra escuela no es solo un centro educativo, es un punto de encuentro donde se descubren nuevas oportunidades, un lugar inclusivo donde la gente viene para continuar aprendiendo a lo largo de toda la vida. Desde que empecé en esta apasionante profesión, he trabajado desde la creencia y el convencimiento, por nuestra posición profesional privilegiada con contacto directo con el alumnado, de que podemos mejorar la sociedad en que vivimos, y por eso supe que tenía que hacerme cargo de este proyecto tan emocionante. Llevo trabajando en la enseñanza pública como profesora de inglés desde el año 1989. Siempre había trabajado en institutos de Secundaria y desde que empecé, me di cuenta de que era mi vocación. En el I.E.S Consuelo Aranda de Alberic, donde estuve 31 años, me sentí realizada; el trabajo con adolescentes, aunque duro a veces, fue gratificante. Ver como mis alumnas y alumnos se iban convirtiendo en grandes profesionales fue un regalo.

El año 2014, decidí dedicarme a la enseñanza para adultos y empecé en la Escuela de Adultos

el personal de la escuela: el claustro profesorado que está implicándose muchísimo en nuestros de Alzira, mi pueblo. Al principio, me sentí un poco desorientada; el bullicio del instituto contrastaba con el ambiente de la escuela de adultos; aquí había silencio y tranquilidad. Enseguida me di cuenta de que trabajar aquí era un lujo. Empecé a disfrutar al ver como personas adultas, con obligaciones laborales y familiares, acudían a la escuela aprovechando el único tiempo libre que tenían para asistir a las clases. Hay gente que dejó de estudiar hace más de 30 años; otros, más jóvenes y fuera del sistema educativo, han vuelto a la escuela; otras personas deciden prepararse para acceder en la universidad o a un ciclo superior de FP. Muchos extranjeros vienen para aprender castellano y poder tener un futuro mejor. Me emociona ver su esfuerzo a pesar de sus dificultades. Está siendo una lección de vida increíble.

Desde que llegué a esta escuela, ha habido momentos difíciles. En 2020, cuando empezó la pandemia y tuvimos, sobre todo algunos, que ponernos al día con las nuevas tecnologías para dar clase a distancia, pensábamos que cuando todo acabara, seríamos todos un poco mejores. Pensábamos que sabríamos valorar lo que podríamos perder, que el contacto con la gente que queremos era lo más importante que tenemos. Pero, no, no hemos aprendido nada, no hay indicios de que el mundo haya tomado nota y esté avanzando hacia un modelo de crecimiento más ecológico. El poder, las disputas económicas, ideológicas y territoriales siguen malogrando la

convivencia y llevándonos a guerras como en la que estamos actualmente. No hemos aprendido nada.

El día en que Rusia invadió Ucrania, estábamos en Italia en un programa de Erasmus+ con alumnos de nuestra escuela y con gente de otros países. Es paradójico que, mientras que con estos programas se fomenta la sensibilización intercultural, la cooperación transnacional, la diversidad lingüística, etc, Europa se vea inmersa en una guerra sin sentido (como todas las guerras), un conflicto en el que nos sentimos impotentes al tiempo que asustados por lo que pueda pasar. No, no hemos aprendido nada.

Desde nuestra escuela, haremos todo aquello que esté en nuestras manos, como hemos hecho en otras ocasiones y en otros conflictos, para paliar un poco esta situación, aunque solo sea atender a los refugiados que lleguen para que puedan aprender castellano y ayudarlos a emprender un camino que, con seguridad, nunca pensaron que podrían recorrer. La solidaridad es, entre otros muchos, un objetivo esencial para nuestra escuela, y la promoción del desarrollo lingüístico es un elemento clave en la integración social. Deseo de todo corazón que la situación mejore y que nuestra sociedad pueda seguir avanzando, que la educación siga siendo un arma potente contra la ignorancia, la maldad y el egoísmo. Como decía el Pedagogo brasileño Paulo Freire: "La Educación no cambia el mundo, cambia a las personas que van a cambiar el mundo".

Muchas gracias a todo el mundo por vuestra colaboración y vuestra comprensión.

Final de curs 2019-2020 i 2020-2021

Cristina Peláez
Directora - Professora d'Anglès

La festa fi de curs que vam celebrar a juny de 2021 va ser realment emotiva per diverses raons. D'una banda, es van reunir els grups de GES 2 dels cursos 2019-2020 i 2020-2021 en el mateix acte, ja que l'any anterior, a causa de la pandèmia, no es va poder dur a terme. Ens vam trobar amb alumnat que ja havia acabat el primer any d'altres estudis, com els de Cicle Mitjà de Formació Professional. Uns altres havien encaminat la seua vida a nivell professional, però totes i tots ho havien aconseguit després de superar alguns difícils moments que van passar quan van decidir tornar a estudiar i traure's el títol de Graduat en Secundària. A tots ells els desitgem molta sort, el més difícil ja l'heu aconseguit!

Lamentablement, i a causa de les restriccions, la resta dels grups no hi van poder participar. Esperem que aquest curs puguem celebrar una gran festa. D'altra banda, ens acomiadàvem del nostre director, Carlos García Miralles. Carlos, que semblava que mai es jubilaria, es jubilava. Els anys amb tu com a director van ser realment bons. Ens vas facilitar les coses a tot el claustre; quan teníem dubtes en alguna cosa, "no passa res, segur que Carlos ho sap". Això ens proporcionava tranquil·litat. També és cert que moltes vegades absorbes massa quantitat de treball, i això, probablement, t'acabat esgotant.

Imaginem que parar de colp tota l'activitat que comporta la direcció de la nostra escola haurà sigut una mica difícil, sobretot al principi, però et mereixes el descans després de tants anys al capdavant de tanta responsabilitat.

A més, ja saps que ací sempre ens farà falta el teu consell i que seràs molt ben rebut. Gaudeix d'aquesta nova etapa de la teua vida i, com tu sols dir:
Salut i bona sort!
Moltes gràcies, Carlos. 🇪🇸

Inauguració del curs 2021/22 del CP FPA Enric Valor d'Alzira

Cristina Peláez
Directora - Professora d'Anglès

Dimarts 5 d'octubre de 2021 donàrem oficialment la benvinguda al curs escolar 2021/22. L'acte va estar conduït per la directora del centre, Cristina Peláez Bialcanet, a qui acompanyaren l'alcalde d'Alzira, Diego Gómez i el regidor de Cultura, Alfred Aranda.

Durant la jornada es va fer referència a l'augment de la matrícula en grups com castellà per a estrangers, valencià de tots els nivells, alfabetització i neoelectors.

També es va informar que s'ha représ la impartició dels tallers formatius J després d'un any d'adaptació

a les mesures sanitàries imposades per fer front a la crisi de la Covid-19. Aquests són cursos que orienten i preparen per a viure el temps d'oci d'una forma creativa i tenen molta demanda a la nostra escola. En finalitzar l'acte va tindre lloc un vi d'honor a l'exterior del centre. En aquest ambient més distès, els assistents varen poder donar la benvinguda al nou curs que prometia una tornada a la normalitat "més normalitzada".

Acte de reconeixement al rendiment acadèmic a Alzira

Marina Ballester
Cap d'Estudis i professora de NEO 2

Maria Francisca Sanz Balaguer i Sergio Piris Palacín, ambdós alumnes de GES 2 el curs 20/21 al nostre centre, van acudir el passat 4 de novembre al Gran Teatre d'Alzira per a recollir un Diploma a l'Excel·lència en el Rendiment Acadèmic. Aquest acte era el corresponent al curs 2020-2021, que ha atorgat l'Ajuntament d'Alzira.

Aquest era el segon acte que se celebrava en a penes 15 dies, ja que els del curs 2019-20 foren ajornats i entregats el passat octubre. En aquesta ocasió també vàrem tindre representació de l'escola amb una alumna premiada, Estefania

Benedito Giménez, alumna de GES 2 el curs 2019-2020. Una representació dels regidors que conformen la corporació de l'Ajuntament d'Alzira van ser els encarregats de lliurar a cada un dels estudiants el seu diploma, enmig de l'admiració i el reconeixement dels assistents.

La regidora d'Educació de l'Ajuntament d'Alzira, Maria Calvo, va felicitar els premiats i va destacar el gran treball realitzat per l'alumnat al llarg dels passats cursos. Aprofitem aquestes línies de la revista per donar-los de nou l'enhorabona a ls tres alumnes que han demostrat que amb esforç i ganes tot és possible. 📌

Eleccions al Consell Escolar

Marina Ballester

Cap d'Estudis i professora de NEO 2

El dijous 18 de novembre de 2021 se celebraren les eleccions per a escollir els representants del Consell Escolar del nostre centre.

Aquest any la participació dels representats del sector de l'alumnat ha estat molt nombrosa. Uns dies abans de celebrar-se les eleccions es va habilitar un calendari per a que tots els candidats i candidates pogueren fer ús d'una aula del centre amb la finalitat de realitzar les seues activitats de campanya electoral.

Hi va haver candidats a representar el sector de l'alumnat que realitzaren cartells i eslogans que posteriorment van repartir i penjar als suros informatius del centre.

Una vegada finalitzat el recompte per part de la Junta Electoral i de complir amb el calendari normatiu establert per la Conselleria d'Educació per a les eleccions d'aquest òrgan col·legiat de govern, es varen fer públics els resultats i la composició del Consell Escolar queda així:

Ens agradaria felicitar de nou a tots els representants escollits per formar part del Consell Escolar i volem agrair també a tota la comunitat educativa la participació al llarg dels distints processos electorals. 📌

ENRIC
VALOR

Carrecs		Sectors	
		Professorat	Pilar De Fuentes Carrascosa
Presidenta	Cristina Peláez Bialcanet	Professorat	Rosa María Sanchis Llácer
Cap d'estudis	Marina Ballester Camarasa	Professorat	Sense substituir
Secretària	Pilar Gandía Esteve		
		Alumnat	Isabel Rodríguez Miñano
		Alumnat	Jaime García Oñate
Repr. Municipal	Diego Gómez García	Alumnat	Rafael Sifre Montagut
		Alumnat	Arànzazu Mont Ripoll
		Alumnat	Inmaculada Peris Giménez

articles d'opinió

Violència de gènere en confinament

Bea Boerr
Alumna de B2 Valencià

Els dies de confinament han sigut molt durs per a tot el món. Ens hem sentit atrapats, controlats i sense cap llibertat. La nostra vida ha tingut un canvi molt gran i a més d'això hem hagut de conviure amb les nostres famílies les vint-i-quatre hores del dia.

Ara pensem per un moment, com haguera sigut aquell confinament amb un maltractador? Aquesta circumstància del confinament potencia els factors de risc de violència de gènere individual i social en augmentar l'aïllament i les barreres que impedeixen demanar ajuda o denunciar. L'agressor controla mitjançant el tancament formal i aïlla a la dona del suport extern, principalment família i amics.

Les dades que apareixen en distintes informacions periòdiques sobre l'evolució de la violència de gènere durant estos dies de quarantena confirmen la situació, amb un augment del 37% en el nombre de trucades al 016 i una disminució de les denúncies. Tot això en un escenari on han augmentat els elements que incrementen el risc de violència sobre les dones, entre ells el consum d'alcohol, amb una pujada en les vendes del 84,4%, i de pornografia, que ha augmentat un 61,3%. En definitiva, es pot afirmar que el confinament atrapa les dones en la violència i allibera els agressors en el seu ús.

Les circumstàncies del confinament fan que la violència siga més continuada, repetida, que les agressions puguen dirigir-se a regions anatòmiques diferents de les habituals, però, sobretot, fan que haja augmentat la violència psicològica i la violència sexual, i que l'impacte haja afectat de manera intensa als menors que convisquen en la llar

Hui sabem que el confinament produeix un augment de la violència de gènere i un increment del risc, però també sabem com abordar la situació per a contribuir a la seguretat de les dones. Per a facilitar la seua eixida d'una violència que les confina més enllà de les parets, el Ministeri de Sanitat, Servicis Socials i Igualtat presten servicis telefònics d'informació i d'assessorament jurídic en matèria de violència de gènere a través del número de telèfon gratuït 016 durant les 24 hores del dia. Des de l'escola d'adults vos animem a denunciar perquè és l'única manera de finalitzar amb aquest problema.

Aprender inglés en edad adulta

Adriana Florescu
Professora d'Anglès

Si te gusta el inglés y quieres aprenderlo, no te bastará con bajarte un podcast para intentar aprender, tendrás que esforzarte un poco más y acudir a clases, pero eso no quiere decir que hacerlo de esta manera no sea divertido. Nuestro método de enseñar inglés a adultos empieza por una primera

toma de contacto durante las clases de Inglés, que impartimos en la Escuela de Adultos Enric Valor d'Alzira, en horarios tanto de mañana como de tarde y para todos los niveles. Charlaremos contigo y tomaremos nota de tu nivel. Con este dato, te incluiremos en un grupo acorde con tu edad y nivel y empezaremos a trabajar contigo. Si bien la edad no es una barrera para aprender un idioma, es importante que nos comportemos como niños a la hora de adquirir el conocimiento. No tengas miedo de divertirse al aprender y, sobre todo, de equivocarte en el proceso. La manera que tenemos de enseñar inglés, tanto a niños como a adultos, es muy divertida y va enfocada a practicar el idioma hablando constantemente con el profesor y los compañeros. Nos importa que lo hables sin miedo, que pierdas la vergüenza, que disfrutes hablando en inglés, y que lo hagas en un ambiente cómodo y seguro. Sabemos que para la mayoría de las personas el speaking suele ser la parte más difícil, pues implica saber pronunciar. Nuestro consejo es que observes cómo hablan nuestros profesores nativos y aprendas de ellos. También utilizamos mucho el proyector en nuestras clases y eso nos sirve para trabajar la parte de Listening, con lo cual vamos a ver películas o escuchar música en el idioma que estás aprendiendo. Además, tenemos una clase de inglés para nuestros alumnos llamada 'Sala 9', que se encuentra en el segundo piso de la Escuela. Es una sala de proyección y un espacio para que charles, hagas amigos y te desenvuelvas en el idioma que estás aprendiendo. Por supuesto, todo eso hay que combinarlo con ejercicios escritos y más trabajo. Sabemos que es lo que más cuesta, pero necesitamos reforzarlo para garantizar tu éxito con el idioma.

No importa cuándo hayas empezado a aprender el idioma, siempre es posible mejorar el nivel y llegar a manejarse con total soltura. El secreto para aprender inglés es tener disciplina. Dedicar un espacio de tu tiempo semanalmente para practicar el idioma con nosotros en clases, viendo películas o escuchando música como te recomendamos anteriormente, o leyendo los libros que te vamos a poner a disposición. Lo importante es que no pierdas de vista tu propia metodología.

Para finalizar, y de manera especial y sincera desde A.F English Centre, queremos agradecer a la Asociación de Alumnos y a la Escola de Persones Adultes Eric Valor d'Alzira por su labor, apoyo, confianza y especialmente por la oportunidad que

nos brinda de formar parte de este maravilloso equipo!

Si quieres aprender inglés con garantías, contacta con nosotros en la Escola de Persones Adultes Eric Valor d'Alzira o por email: flores_cu@hotmail.com

Would you like to attend the course as well?

F:\REVISTA N° 26- 2022\PASSEM REVISTA\Entrega diplomas Inglés Adriana Florescu\IMG-20220407-WA0000Entrega de diplomas inglés ADRIANA.jpg

Educar en la afectividad

Montse Martínez
Alumna de GES 1

Me matriculé en la Escuela Enric Valor con la finalidad de retomar mis estudios y ampliar las posibilidades en el campo laboral. Me inscribí con mis dudas: después de tanto tiempo sería capaz de memorizar contenidos, de disponer el tiempo necesario en casa para repasar, realizar los trabajos, estudiar, qué compañeras y compañeros tendré en las aulas,...

Mi sorpresa ha sido, ver cómo el profesorado muestra las clases, muestran su interés por el alumnado y, principalmente, cómo muestran su empatía y ayuda ante las situaciones personales que podemos tener. Veo una mirada diferente, una mirada más afectiva, ya que, me han ayudado en momentos difíciles. Cada día que pasa mi autoestima, mi conocimiento personal y seguridad en mí misma va aumentando poco a poco, no sólo por el hecho de aprender y llevar los estudios día a día sino por la ayuda personal que he recibido y, sé que muchos compañeros y muchas compañeras también disponen de esa ayuda personal. Las profesoras nos ayudan con su escucha, su apoyo y sus herramientas para poder salir más fortalecidos de esta escuela. Por otro lado, la participación en el Proyecto de Coeducación, en el cual, nos formamos el profesorado y alumnas, incluía yo, tenemos la oportunidad de trabajar junto a ellas. Esto ha supuesto para mí una gran oportunidad y aliciente para ampliar mis conocimientos y mi valía personal; mientras aprendemos muchos contenidos, trabajamos para mejorar el clima de la escuela. La relación que mantienen con nosotras como alumnas

es increíble, nos sentimos valoradas, escuchadas, somos una más dentro del grupo con voz y participación y, ello hace sentirnos más valiosas e integradas en esta comunidad educativa.

Carta a mi yo de los 10 años

Elisabet Llopis
Alumna Accés a Cicles Superior

Yo diría que tras la fuente de la eterna juventud, la resurrección y el amor correspondido (esto último hasta los 40, después te viene dando igual), la posibilidad de comunicarte con tu yo del pasado sea seguramente uno de los grandes anhelos del ser humano. Qué bonito poder advertir, aconsejar, acompañar a aquel pequeño ser que se creía infalible.

¡Aléjate de ahí! ¡No hagas eso! O simplemente no vivas como si no hubiese un mañana, pues sí lo hay. Es un deseo muy lícito, pero en mi caso será estéril, perderé la carta antes de leerla o directamente no le haré caso, pero en fin, vamos a intentarlo. Querida Eli de 10 añitos, ¿Qué tal? Soy tu yo de 44 años, te escribo para darte algunos consejos, seré breve y me centraré en un par de cosas que te machacaran durante muchos años...

Tú crees que sí, pero no vas a estudiar, cuando vayas al instituto, preferirás quedarte en el parque de enfrente perdiendo el tiempo. Eso lo estamos solucionando ahora, estudiando estoy, dándole mucho valor y disfrutando con ello, pero ahora que no tienes otra cosa que hacer... ¡inténtalo! Piensa en las fiestas universitarias, compartir piso con amigas con solo 20 años, ese Erasmus en Verona donde conocerás un Romeo cachas... Además de la posibilidad de ser una buena profesional, que a eso yo llego tarde. ¡Venga, esfuézate! Y la segunda. Eso no serán cartucheras ¡eso será un culazo! En serio no te obsesiones con el físico. Por lo demás, no voy a entrar en detalles, prefiero que te sorprendas, no te debes preocupar ¡Todo saldrá bien! ¿Tendrás palos? Sí, los tendrás. Algún noviete indeseable pero que te llevará al adecuado, amigos que te fallarán, pero los que quedan, serán como hermanos...

En fin, la vida... Y caigo ahora en que probablemente dentro de 20 años piense en mí ahora y me quiera corregir los mismos errores. ¡Si no aprendemos!

Que deberíamos de tener dos vidas, una para aprender y otra para vivirla y aún así nos equivocaríamos, por eso es tan mágica y maravillosa.

El patio

Maria García
Alumna de Neo 1

El no tuvo un patio de su casa particular, tuvo una calle un tanto peculiar. Su asfalto le abrazaba mientras se subía los calcetines cubriendo aquel pijama, imitando a Ed Warner. Eran niños de todas las edades improvisando en una carretera, bajo la eterna mirada de la luna su campo de fútbol particular. Ella tuvo una calle que recordar. Ellos pusieron muebles a un solar y se sentaron a esperar. Crecieron entre huertas y el proyecto de quitarlas, aprovechando la última montaña de tierra hasta el minuto final de la ilusión. Calle Reus. Donde los tesoros aguardaban en cualquier contenedor. Donde mi hijo al interés apostaba a que por 500 pesetas de la época hasta se revolcaba en ellos. Donde un gitanillo te atracaba y al segundo estabais juntos ... dando palmas. Donde eran más rápidos que el caballo que empezaba a segar vidas, la heroína estaba en la calle, pero la calle no albergaba peligro ... Eso vendría luego. Ella nunca tuvo una muñeca vestida de azul. Tuvo un balón que firmaba su rebeldía. Que entre cuero y aire dibujaba su niñez. Aquella calle, donde unos críos cantaban desde bajo para que una madre dejará al amigo bajar a jugar. Donde entre vecinas desde lo alto de un balcón se escondían al arrojar desde los mismo, algún cubo de agua a la vecindad, reclamando así, el silencio estacional de las noches de verano. Donde el camión de la basura era el héroe patrocinador de aquellos veranos. La espera de un día entero y el correr a saludar. Su calle, que le pasea entre el proyecto de lo que quiso ser y lo que fue.

Que le proyecta en la realidad de lo que al final es.

Ellos fueron niños de barro y balón, que en sus corazones guardan algún marrón.

Pero frotando limpiaron el ayer y aprendieron a disimular que alguna vez, mancharon la realidad. 📺

Ucrania

Tatiana Datsenko
Alumna

Desde hace casi ocho años que Rusia ha estado ocupando la parte oriental de Ucrania y ahora mi país está en guerra.

Cada día mueren muchos soldados defendiendo las fronteras de nuestro país.

El presidente de Rusia, Putin, se comporta como si fuera el mayor dictador de todo el mundo y quisiera restaurar las fronteras de la antigua Unión Soviética.

Los gobiernos de los principales países de Europa y Estados Unidos se reúnen regularmente con Putin en un esfuerzo por cambiar sus políticas agresivas.

A veces parece imposible que esta guerra termine algún día. ¡ Que no sea así!

Dudo que el presidente ruso Putin cambie su política agresiva hacia Ucrania.

¡Cómo quisiera que mi gente viviera mejor! Para que mi país comience a desarrollarse con normalidad, primero es necesario que Putin retire sus tropas de Ucrania, que termine la guerra y que se restablezca la estabilidad. Pero por más difícil que sea la situación en mi país, ahora más que nunca debemos estar unidos para preservar la unidad e integridad de nuestro país.

Sea lo que sea, debemos esperar lo mejor y defender la independencia de nuestro país, porque todos vivimos solo una vez en esta Tierra y nos gustaría

vivir felices y bien.

¡Que todo acabe bien! 📺

En consciència

José Luís Cañes
Alumne València B2

El que ens ha tocat viure amb la invasió d'un país democràtic i soberà per una de les majors potències militars del món, és un malson i una verdadera tragèdia. És trist vore com en ple segle XXI, novament les disputes polítiques i econòmiques entre països han reviscut els vells enemics de la democràcia: la ignorància i la intransigència, que finalment han sigut factors que han contribuït a fer esclatar una violència gratuïta i injustificada sobre un poble per la bogeria d'un mandatari amb ambició expansionista desmesurada.

Més enllà del narcisisme patològic del personatge i de les seues motivacions geopolítiques, la forta crisi de valors i ètica en la societat actual consagra patrons de conducta antisocial i amoral en l'individu que són el germen de la decadència

dels estats i els seus governs, que amb discursos buits i pràctiques corruptes han erosionat la confiança dels ciutadans en les institucions públiques. La vulnerabilitat de l'ésser humà ens recorda que mai ningú hauria de ser alié al dolor i sofriment d'un poble i de la seua gent, perquè

al final tots som dependents i estem necessitats de relacions. Recuperar la consciència moral per a no empobrir-nos més com a persones, és una tasca individual i col·lectiva necessària per a guanyar-nos el respecte de nosaltres mateix i de la resta de les persones. 🗣️

dones

8 de març, dia de la dona

Rosa Mª Sanchis

Professora de Valencià i Castellà per a estrangers

Any rere any cada 8 de març, nombroses institucions i centres educatius celebrem el dia de la dona. Malauradament aquests actes són encara necessaris. La reivindicació d'aquest dia passa pel desig que en un futur no massa llunyà no ens faça falta celebrar-lo.

Enguany al nostre centre hem celebrat dos actes, un pel matí i l'altre de vesprada, de manera que tot l'alumnat poguera participar.

Es va realitzar un concurs de cartells coeducatius que quedaren exposats a l'entrada de l'EPA i que serviren de teló de fons dels dos actes. A continuació, adjuntem **el manifest que la professora Rosa M. Sanchis va preparar** per a l'ocasió.

Benvinguts i benvingudes !!

Les dones representem la meitat de la humanitat. Però, lamentablement se'ns ha intentat mantenir en l'ombra al llarg de la història, sense reconèixer la nostra valuosa aportació en les diferents

*disciplines de la vida, de la ciència, la cultura i l'art, la literatura i la pintura, la medicina i les matemàtiques, la filosofia i la música..., totes les àrees de creació humana estan plenes de dones que han sigut silenciades i fins i tot oblidades al llarg dels temps... sense valorar justament el seu recolzament i contribució al progrés i l'avanç de la societat. Mai s'ha valorat en la justa mesura el nostre compromís i dedicació per aconseguir i mantenir els valors d'una societat justa i en pau. Per sort, gràcies a la nostra lluita reivindicativa i de conscienciació social, sembla que aquesta realitat va canviant a poc a poc i les dones, cada vegada més, **tenim** veu, **prenem** decisions, **engrandim** l'art, la cultura i la ciència, **compartim** il·lusions i esperances d'aconseguir un món vertaderament igualitari i més just, i -el que sembla més difícil- comencem a ser reconegudes com cal. Amb esforç, les dones estem transformant la societat, **fomentant** la idea de la justícia i la pau, **canviant** consciències, **fent** una societat més emotiva, més creativa, més artística i més femenina. Perquè una societat no pot ser lliure si ignora una part fonamental de sí mateixa!*

***Som** una part necessària per aconseguir una societat **nova, millor** i, en definitiva, més **humana**. I açò no pot aconseguir-se si no estem presents i representades en totes les esferes de la vida: en les empreses, en la política, en l'educació, en la sanitat...*

Hem de tindre el poder de **decidir**, de **participar** i de **crear**. Però per això, no podem oblidar-ho, necessitem la col.laboració de totes les persones i institucions. Només així aconseguirem plenament la verdadera igualtat.

NO volem més dones **víctimes** d'injustícies, d'agressions, de violacions, d'assassinats. **No volem** estereotips sexuals, de les desigualtats salarials i **EXIGIM** la igualtat de drets, l'accés a responsabilitats polítiques, associatives i sindicals; perquè estem convençudes de la necessitat de la igualtat en la nostra **llar**, en els nostres **llocs de cap dona** que no es senta integrada i plena. **NO volem** viure en la **por!** No podem consentir mai més que cap dona visca sumida en la por i la desesperació pel simple i "meravellós" fet de ser, -o d'haver nascut- "**DONA**".

Amb aquest acte, volem reivindicar el poder de la dona per canviar el món i aconseguir una societat millor i per això **RECLAMEM**:

L'erradicació de la violència masclista, dels **treball** i en la nostra **vida**.

Des d'ací volem fer un **reconeixement** a les **dones del passat** que van lluitar per reivindicar i defensar els nostres drets, gràcies a la seua llavor podem ser hui una miqueta més lliures; volem recolzar a les **dones de hui** que continuem eixa llavor ja imparabile per tal de construir un món millor amb l'esperança que en un futur pròxim viurem tots i totes, hòmens i dones, en una **igualtat real totalment normalitzada**.

Agraïm de tot cor la vostra participació i suport en este acte. Per la nostra part, des d'aquest centre continuarem treballant des del compromís i el convenciment amb la tasca d'oferir una educació plena i integral en valors, una **EDUCACIÓ** en majúscules concebuda i forjada, com no pot ser d'altra manera, en -i des de- la **plena igualtat**. Moltes gràcies! 📌

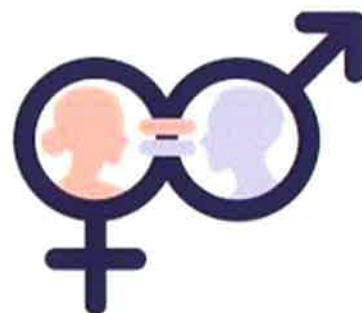
Feminisme no és el contrari de masclisme

Ivan Soler
Professor de València

Preparant els actes per commemorar el Dia de la Dona, sorgí una qüestió del que suposa el feminisme i ser feminista. Una part de la nostra societat creu que el feminisme és equiparable al masclisme. Tot el contrari, ja que el feminisme busca la igualtat entre sexes i el masclisme suposa una preponderància de l'home. Doncs bé, és necessari explicar als nostres alumnes, present i futur de la societat, la diferència entre aquests dos termes i aconseguir una plena igualtat en ambdós sexes.

FEMINISMO = IGUALDAD

El feminisme és un conjunt de moviments i postures ideològiques, tant a nivell individual com social, que busquen l'equitat de gènere per a les dones sobre els drets que se'ls han negat històricament, en l'esfera política, cultural, social, sexual i econòmica. Per contra, el masclisme és un conjunt d'actituds construïdes i compartides socialment en les quals l'home i l'associat al masculí són considerats com a superiors a la dona i al femení. Aquestes actituds poden portar a una violència física, sexual, psicològica, econòmica i política en contra de les dones.

El feminisme posseeix un caràcter heterogeni (no existeix un sol feminisme) i no es defineix des d'una sola perspectiva històrica o teòrica, així com tampoc des d'una localitat particular. L'objectiu del feminisme és que les dones isquen de la condició desfavorable i desproveïda de molts drets bàsics que han ocupat històricament. I aquest objectiu es pot aconseguir amb aportacions i canvis des dels dos sexes. Al cap i a la fi tots i totes som persones. 📌

Conferencia de Agustín Zaragoza por la igualdad

Pilar de Fuentes
Professora d'història

El lunes 20 de diciembre tuvo lugar en el salón de actos de nuestra escuela una conferencia de Agustín Zaragoza sobre la persistencia social de la desigualdad entre hombres y mujeres. Partiendo de la base de que la asimetría entre los sexos persiste, aunque de un modo más sutil y complejo que en épocas anteriores, el escritor ha reflexionado sobre situaciones que la muestran, a pesar del marco legal igualitario.

Hechos como la discriminación de las mujer por su aspecto a la entrada de discotecas ("las feas pagan"); la escasa valoración que la sociedad da a las trabajadoras de casa; la atrocidad de la violencia contra la mujer; la cada vez mayor

tendencia a su cosificación, que llega al extremo en la prostitución o en la pornografía streaming, son algunas de las muestras que evidencian que, aunque hemos avanzado mucho en igualdad, conseguirla es aún una tarea pendiente. Agustín Zaragoza ha señalado, así mismo, el preocupante arraigo en nuestra sociedad de prejuicios como la ley del agrado de la mujer (algo que puede derivar en graves enfermedades como la anorexia) o la adjudicación a la misma del rol de cuidadora. El modelo de masculinidad hegemónica/tóxica (basada en la misoginia, la homofobia, la comunidad homoafectiva y las fratías) y sus consecuencias negativas, tanto para la mujer como para el propio hombre, ha sido otro de los puntos sometidos a discusión. El filósofo ha terminado la charla insistiendo en la necesidad de subrayar el hecho de que las mujeres son seres humanos, y de seguir trabajando entre todos, tanto mujeres como hombres, por la igualdad.

formació Erasmus +

Proyecto Erasmus+Italia

Consue Torrijos
Professora de Base i de castellà per a estrangers

Este año, por fin algunos alumnos y alumnas de la Escuela Enric Valor han podido viajar hasta Italia para participar presencialmente en el Proyecto Europeo Erasmus+, para el que llevaban dos años

preparándose.

Este curso ha sido especialmente sacrificado, ya que requería por parte de la dirección de la escuela un esfuerzo y dedicación para que fuera posible este encuentro. Por otra parte, el alumnado también ha tenido que continuar formándose, conectarse mediante videoconferencias con los demás compañeros y compañeras de otros países, así como realización personal de un proyecto que después sería expuesto en el Instituto Don Milani de Montichiari.

El 21 de febrero volamos destino Milán para una estancia semanal. Todos los días asistíamos al instituto para aprender y relacionarnos con el resto de alumnos y alumnas provenientes de Turquía, Milán, Lituania y también de Sueca (Valencia). Y realizábamos excursiones a ciudades como Verona, Venecia, Montichiari,... y el único idioma de comunicación, el inglés. Cristina Peláez Bialcanet, directora de la escuela, realizó una gran labor también allí ya que su habilidad en el conocimiento de diferentes lenguas facilitó que la comunicación entre los profesores y profesoras de las diferentes nacionalidades fuera más factible y se acordarán mejoras en beneficio del alumnado participante en este proyecto. Por otra parte, el alumnado del centro realizó unas buenas exposiciones puesto que presentaron sus trabajos sobre la cultura valenciana, las tradiciones de Alzira, monumentos típicos, dulces de la ciudad y todo ello en inglés. Destaco y resalto el compañerismo, la unión, el buen carácter, las ganas de disfrutar y aprender; así como maestra de esta escuela tuve una gran acogida y la oportunidad de viajar y disfrutar de esta experiencia tan exitosa 🇪🇺

Erasmus+ Italia

Carmina López
Alumna

El día 20 de febrero viajamos mis compañeros, profesores y yo del colegio Enric Valor a Italia. Hemos tenido la oportunidad de participar en el programa Erasmus, donde hemos aprendido inglés de forma divertida y nos hemos relacionado con gente de otros países. Nos alojamos en un pueblo con mucho encanto llamado Montichiari. Estos días hemos visitado sitios donde nos hemos

enriquecido con su cultura, como el museo de S. Giulia de Brescia, con mucha historia. Un lugar que me impresionó por su belleza fue el Palazzo Té en Mantova con frescos preciosos.

Inolvidable ha sido pasear por las calles, canales y plazas de Venecia o visitar el castillo de Verona y el lago de Sirmione. Para mí ha sido una experiencia muy enriquecedora cultural y académica, de la que guardaré muchos recuerdos bonitos. Thank you very much for everything, it was an exciting experience. 🇪🇺

Ciao Italia!!!

Eva Pau
Alumna Accés a Cicles

In the month of February of the year 2022, when the covid pandemic 2019 has allowed us to travel, we have celebrated, in the country of Italy, the Erasmus of English together with several countries. For me it has been a new and very rewarding experience, an adventure in which we have learned a lot, both academically and personally, humanly, supportively, communicative, etc. In my opinion, I have noticed that we truly form a set of countries, to which we are united by many traditions and histories, since our ancestors have lived together. They have been very diverse, but it is noticeable that European civilization has many customs in common and, although in very different ways the traditions and culture of each country of the European Union are very close, they are also distinct. I have been surprised by the kind, empathetic, and warm character of all the students from different

countries and cities, I have discovered that we all have an attitude of brotherhood, love for the neighbor, curiosity for different cultures and customs, respect and admiration for the traditions of all, and even if it is in a small week of Erasmus, we have shown that the world is global and that all of us who inhabit it can live in peace and harmony. This is a feeling that today we need so much because of the circumstances that surround us, due to the fact that in the middle of our Erasmus the war broke out in Ukraine, and we all agreed: NO WAR.

Moreover, the teaching staff has been excellent, both academically and above all human, we have enjoyed so much.

The welcome of the Italian country was spectacular, its hospitality, disposition, and excellent treatment, both of the local staff and the staff of the Istituto d'Istruzione Superiore Don Milani.

The charm of its Italian language, its sonority, Mediterranean and Latin proximity to Spanish was unbeatable. I really like its character, which is like ours, and its joy, which I suppose is due to the light enjoyed by both Spain and Italy, which makes us so similar and close.

Between the Italian teacher, I have to highlight Jane,

who made us laugh at the same time as learning. Another important person is Sergio, who was punctual and rigorous but at the same time affable and was always willing to everything we needed at any time.

The funny and close guide was Professor Cristian, who made us spend very good times in Verona and who gave us a touch of sympathy with his gestures and expressions, which made us feel close and we understood everything always in English. All the collaborators of the town of Montichiari who soaked us in their local history, transmitting to us so much of their culture.

Italian Lombardy and in particular the province of Brescia, is a part of Italy that I had not visited much and that surprised me very pleasantly. Especially the city of Montichiari where we are staying, its strategic location, to move throughout the province of Brescia. I was surprised by the Castello Bonoris and the Chiesa di San Pancrazio, which from a small initial Chiesa have managed to preserve and combine the various styles for which each century has provided them and thus reaching the current Basilica, that it is precious, and in whose dome stands out its great golden figure of San Pancrazio that can be seen from anywhere in the city, and especially from the gardens of Castello Bonoris.

In Verona, with its Castelvecchio Bridge, its Piazza delle Erbe, Palazzo Barbieri, the Arena (Verona's small coliseum) and its pedestrian streets full of both artisan and fashionable shops.

In Sirmeone, with the spectacular Lago di Garda and its small fortress, where we could taste the delicious Italian gelatto.

In Venice, its incomparable Piazza di San Marco, and its small and innumerable squares called campo y campillo, its Doge's Palace, the Bridge of Sighs and the Rialto Bridge. Because our visit coincided with the Venetian carnival dates, we could enjoy the show to see the luxurious costumes shown by its inhabitants, which are part of the city's own decoration, the innumerable alleys (vias), full of gastronomy where we tried the Cannoli, typical carnival sweet, alleys also full of local craftsmanship with countless works of art in masks and murano glass, which give color and joy to its people, visitors and to the city of Venice itself.

As for my travel companions, to say that I have discovered some people who have contributed a lot to me, we have been a great group, we have spent only pleasant, fun, and enriching moments, with many laughs and a lot of love.

It has been an experience to repeat, we have come a little tired because of the intense activity carried out, but satisfied and full both in our minds and in our hearts, a bond has been created between us forever.

Note that as soon as we have returned to our school routine at the Enric Valor adult school, I have noticed that in just one week I have advanced a lot in the oral understanding of English, I have also advanced a lot in launching myself to speak

and pronounce much better. It has surprised me as at the same time we have had fun, we have also learned and taken some very big steps forward, we have opened our mind to teaching in every way, not only in the English language, but in human and personal aspects.

Greetings to all,

El efecto Erasmus Italia

Mónica López

Alumna Accés a la Universitat

My name is Mónica López. I'm studying Access University level. This work represents a part of my learning process in the English lessons. I also want to thank the teachers of our school Enric Valor for their commitment.

Durant tota la nostra vida hem escoltat això de: "el saber no ocupa lloc", encara que si mirem al nostre voltant totes les nostres experiències ocorren en un lloc determinat que el fa més o menys especial. En aquesta ocasió hem pogut unir el saber, l'aprenentatge i el coneixement amb un país com Itàlia. Un recorregut per diferents endrets que ens han enriquit en molts aspectes; cultural, geogràfica, acadèmica, històrica i emocionalment. Cultural, perquè hem conegut persones, alhora que companys d'estudis i de viatge, de diferents nacionalitats, costums, tradicions, edats, estudis o professions, però amb les mateixes inquietuds entre elles conèixer món i comunicar-nos a través de les diverses llengües que existeixen en el nostre món.

Geogràfica, ja que ens ha permès conèixer al país veí; vagarejar per les seues grans ciutats descobrint racons insospitats, navegant per aigües plenes d'il·lusió, assaborir els colors de les seues màscares, crear ponts amb records o embriagar-nos de l'aroma trobada pel vent. Montichiari, Verona, Sirmione, Venècia, Brescia i Mantova. Llocs que ens han enriquit mostrant els seus secrets a uns ulls ansiosos per descobrir nous destins.

Acadèmica, por la gran oportunitat que nos ha dado el programa Erasmus de poner en práctica, y a prueba, nuestro nivel de inglés con la sincera intención de ampliar vocabulario, perder el miedo a relacionarnos en un idioma no materno pero necesario en la sociedad actual y que, al mismo

tiempo, nos puede abrir muchas más puertas laborales y/o profesionales. Las clases en el instituto Don Milani School han sido refrescantes al tiempo que divertidas gracias a la destreza y simpatía de la profesora, Jane, originaria de Cambridge. Interactuar con personas de otros países que están en la misma situación que tu como estudiante (con cierto temor a no poder entenderse en un mismo idioma) en un lugar neutral con gente desconocida te hace abrir la mente, guardarte los prejuicios a la vez que valoras positivamente aquello que estás viviendo. Cuanta razón tienen aquellos que dicen que: aprender divirtiéndose es más productivo.

Histórica, pues hemos podido comprobar que Italia es un país que está comprometido con su pasado, que muestra sus entrañas más profundas para que el mundo sepa reconocer de dónde viene, donde se encuentra y adónde quiere llegar. Cuidan y conservan todo aquello que les identifica además de mostrarlo y compartirlo con los visitantes de todas las nacionalidades del planeta. Hemos sabido que San Pancraccio es el Patrón de Montichiari; que conservan frescos que datan del año 1419, concretamente de un pintor llamado Romanino y que llegó a pintar en la Capilla Sixtina. Impresionante el coliseo Arena de Verona o el puente de Castelvecchio. ¿Qué decir de las joyas arqueológicas que hemos encontrado en el museo de Santa Giulia en Brescia? que esas paredes, esos techos, piedras, mosaicos bustos y pilares que aún se conservan nos cuentan mucho más que las palabras puedan llegar a expresar. VENECIA, sí, en mayúsculas porque, aunque pueda parecer que su fama le precede, es bien merecida no solo por sus carnavales, la Plaza de San Marcos o los paseos en góndola. Venecia esconde mucho más que los símbolos turísticos y solo hay que ir a comprobarlo. Castillos no le faltan a Italia, cierto, y hemos tenido la ocasión de visitar alguno de ellos; el de Mantova

y el de Montichiari. Todos ellos sorprendentes, inquietantes a la par que reveladores, ya que es imposible no reflexionar sobre cómo era la vida en aquellos tiempos. Finalmente, hablamos de cuál ha sido el impacto emocional de la visita. Desconozco la opinión del resto de mis compañeros de viaje y, por mi parte, confieso que una experiencia así te despierta del letargo que puedes llegar a sufrir por el ritmo de vida que adoptamos en esta sociedad tan frenética y convulsa. Te arranca los miedos a la fuerza, los tabúes, los prejuicios; te das cuenta de que no somos tan diferentes unos de otros a pesar de que las fronteras físicas quieran demostrar lo contrario. Todos tenemos ilusiones, sentido del humor, gastamos las mismas bromas, nos reímos por las mismas anécdotas. Algunos somos más simpáticos que otros o más serios, tímidos; vestimos ropas y colores similares, a todos nos gusta la pizza, la cerveza o el vino...

Como dijo Henry Miller: «Nuestro destino de viaje nunca es un lugar, sino una nueva forma de ver las cosas»

Thank you for this unforgettable experience.

Gràcies per aquesta inoblidable experiència.

Gracias por esta inolvidable experiencia. 🇪🇺

Por qué el Erasmus me cambió la vida

Sara Shehabi
Voluntaria ESC 2021

Todos los días tenemos que tomar decisiones, pero hay algunas, como participar en el programa Erasmus+, que te cambian la vida.

El año pasado tuve la oportunidad de participar en programa Erasmus+ y colaborar con Cristina Peláez, que fue mi tutora. Las dos trabajamos juntas para ofrecer a nuestros alumnos una experiencia de aprendizaje estimulante e innovadora, combinando educación formal y no formal, planeando trabajos en grupo, y organizando actividades de todo tipo. Asimismo, tuve la oportunidad de ayudar a los estudiantes a mejorar su expresión oral en inglés a través de clases de conversación basadas en sus necesidades. Otra actividad fue colaborar con la profesora de castellano para preparar clases divertidas y eficaces, y también hacer trabajo administrativo y de

secretaría. También colaboré en la gestión de los proyectos europeos y en el proceso de selección del nuevo voluntario.

Aunque todo empezó como un reto, al final he descubierto mi nueva pasión: la enseñanza. El programa me dio la posibilidad de conocer a personas maravillosas, de salir de mi zona de confort, de enamorarme de una nueva cultura y un nuevo idioma, de ser más creativa, de entender mejor a las personas y aprender cómo adaptarme a sus necesidades. Es a través de las cosas pequeñas que se consiguen las grandes.

Estoy muy agradecida con todas las personas que he conocido, con todo lo que he aprendido, las habilidades que he desarrollado, las risas y las clases que he dado. Ha sido un placer formar parte

de la familia del Enric Valor, un lugar donde siempre estaré como en casa.

«De lo que obtenemos, podemos ganarnos la vida. Lo que damos, sin embargo, hace una vida» (Arthur Ashe). 📌

Mi experiencia en la escuela Enric Valor

Alessandro Catani
Voluntario ESC

Mi experiencia en Enric Valor acaba de empezar. Llegué de Italia a principios de marzo como voluntario, y hasta ahora ha sido una experiencia muy positiva desde todos los puntos de vista. Mi proyecto forma parte del CES (Cuerpo Europeo de Solidaridad), que permite a los jóvenes trasladarse a un país de la Unión Europea para colaborar en proyectos que ayuden y beneficien a la comunidad local. En la escuela hago muchas cosas: en primer lugar estoy de apoyo en las clases de inglés de Ges 1, Ges 2 y Base. Son grupos de estudiantes muy motivados y con ganas de aprender, que disfrutan de las clases creando un ambiente muy divertido y que facilita el aprendizaje. Además, doy talleres de conversación en inglés, donde intentamos hablar de varios temas con el objetivo de soltarse y expresarse sin miedo. En uno de estos talleres tengo un grupo de alumnas muy mayores y muy simpáticas; es un placer constatar que a pesar de la edad tienen todavía tantas ganas de aprender y mejorar. Además de esto, empecé hace poco a dar un taller de italiano; me encanta dar estas clases porque siempre me ha gustado ser un embajador de mi cultura y mi idioma (ah, por cierto: la carbonara no lleva nata, y la salsa boloñesa... en realidad no existe). Y como vivo en la Comunidad Valenciana, me gustaría aprender el idioma local, el valenciano, por dos razones: primero porque me gustan todos los idiomas, y segundo porque es una forma de respeto hacia la gente y la cultura de aquí. Además, es importante que los idiomas minoritarios se sigan utilizando: conservar la diversidad lingüística es uno de los desafíos del siglo XXI. Ya he empezado a asistir a las clases y hasta ahora me han gustado mucho.

Por lo demás, en general me encuentro muy bien en Alzira: es pequeña (y lo bueno es que puedes

ir a cualquier sitio andando), pero hay muchísimos voluntarios, así que es fácil crear amistades y pasarlo bien en los fines de semana. Y además, está muy cerca de Valencia.

Mi proyecto dura nueve meses, con lo cual todavía me queda mucho tiempo y muchas cosas que aprender. Espero vivir una experiencia interesante y divertida, que me ayude a crecer y a formarme como persona. 📌

XIV Setmana de l'Economia d'Alzira

Cristina Peláez
Directora - Professora d'Anglès

Como todos los años, se celebra en la Casa de la Cultura en Alzira la Semana de la Economía. Este año se ha llevado a cabo del 14 al 18 de febrero. Dentro del programa, siempre hay un apartado para los Programas Erasmus+, en varios de los cuales participa nuestra escuela. Este año, acudieron alumnos y alumnas del taller de inglés junto a su profesora Adriana Florescu. Pensamos que este tipo de programas enriquecen de manera extraordinaria a la gente que participa en ellos. Nosotros, desde el CP FPA Enric Valor de Alzira, seguiremos promocionando los programas de movilidad Erasmus+, tanto para el alumnado como para el profesorado, ya que pensamos que ofrecen un mundo de posibilidades y de oportunidades. 📌

ENRIC VALOR

formació i orientació

I Jornades Monogràfiques IDEA

Marina Ballester
Cap d'Estudis i professora de NEO 2

El passat dimecres 9 de març, vàrem tindre l'oportunitat d'assistir a les Jornades Monogràfiques que organitzen IDEA i l'Ajuntament d'Alzira. En aquesta ocasió, Cristina Peláez, la directora de l'EPA va presentar tota l'oferta educativa prevista per al proper curs escolar 22/23.

Aquesta oferta és molt ampla i abarca tots els nivells de l'ensenyament reglat, però també els tallers J, que tenen un caràcter més lúdic. A més a més, es va poder tractar el tema del calendari de totes aquelles proves oficials que estaven pròximes a celebrar-se i també de totes les activitats extraescolars que realitzem amb molta il·lusió a la nostra escola.

Finalment es va obrir un torn de paraula per al personal assistent, on quedaren resolts molts dels dubtes plantejats.

La sessió es va retransmetre en directe pel canal de Youtube d'Idea i va quedar enregistrada. Podeu accedir per consultar tota la informació de la sessió al mur del nostre perfil de Facebook, Enric Valor Alzira.

Fou una experiència ben profitosa, on vàrem poder donar a conèixer el caràcter dinàmic i innovador que caracteritza el nostre centre. Però també ens va servir per remarcar que la finalitat de la nostra tasca a l'EPA gira al voltant d'oferir una formació íntegra a tot l'alumnat, inclusiva, igualitària i de qualitat.

I Jornada d'orientació al CP FPA Enric Valor

CP FPA Enric Valor

El dia 12 d'abril de 2022 es va dur a terme una jornada d'orientació al nostre centre, dirigida a l'alumnat de GES 1 i GES 2, Base, grups de

Lamentablement, els Centres de Formació de Persones Adultes no compten amb un Departament d'Orientació; és el professorat i les tutores i tutors els que sempre intentem ajudar al nostre alumnat de la millor manera

Aquesta vegada hi van participar Mar Serra Ausina i Ana García Soler, de l'Àrea d'Orientació d'IDEA, Mª Dolores Romero i Alicia Aleixandre, del CIPFP "Luís Suñer" d'Alzira i Regina Codina i Rafael Domínguez, de l'IES "Vicente Gandía" de Castelló. Sabem la importància que té l'orientació per al nostre alumnat, per això l'objectiu és ajudar-lo en el desenvolupament progressiu de les seues capacitats i interessos, en el coneixement de les demandes laborals i en la presa de decisions sobre els estudis i professions.

Volem agrair la col·laboració de totes les persones que han participat en aquesta tasca informativa, els quals han oferit una informació molt necessària al nostre alumnat.

Esperem que aquests accions els haja sigut d'utilitat i que contribuïsquen a millorar la seua formació i les seues eixides professionals.

ENRIC VALOR

per a Carlos

Pilar de Fuentes

Me ha encantado trabajar contigo, Carlos. Como director has sabido acoger y dar seguridad a tu claustro, has dado el ejemplo de un trabajador incansable, y has combinado tu seriedad y profesionalidad con el afecto y la

sonrisa.

Pilarín te va a echar de menos.

Marina Ballester

Carlos, els tres cursos que he tingut el plaer de tindre't de director han passat volant. Sempre t'has mostrat com un company proper i ens has facilitat la tasca tant com podies, igual massa i tot, hehehe! Sempre et recordaré conduint els claustres amb eixos tocs d'humor que et caracteritzen. O a la secretaria, on eres el primer en arribar i l'últim en marxar, allà assegut darrere del mostrador i sempre envoltat de paperassa i mil projectes als que donar eixida. Desitge que disfrutes d'aquesta merescuda jubilació i que aprenques, encara que siga de jubilat, a delegar. I ara sí, a disfrutar!

Rafa Noguera

Ha sido un auténtico placer de corazón el trabajar 6 años a tu lado sobre todo los últimos 3, que formaba parte del equipo directivo, "La Champions League". Seguro que la jubilación te ha dado más paz y tranquilidad. Gracias por ser un referente en la EPA y una excelente persona (noble, trabajadora y divertida). A ver si nos vemos en breve compañero. Un fortísimo abrazo.

Adriana Florescu

Quiero agradecer de una manera muy especial a Carlos por su labor y apoyo, por sus enseñanzas, su dedicación, su tiempo, su paciencia, su comprensión y esmero en el aprendizaje de nuestros alumnos. Tenga la certeza, que lo que se ha sembrado no será en vano y que en el futuro se verán los frutos de esta noble labor. Y como esto no queremos que sea una despedida ya que nos hemos quedado con más ganas de conseguir muchas más cosas juntos, esperamos verle pronto en nuestras clases de inglés, Carlos!

Gaspar Casterà

Ha estat un gran plaer poder comptar amb tu tots aquests anys, ja que sempre has estat disposat per a tot el que ha fet falta. Crec que la nostra col.laboració ha fet possible aconseguir fer millor el nostre desinteressat treball, malgrat els nombrosos obstacles que han anat apareixent. Una vegada més vull agrair la teva amistat i professionalitat i com bé dius tu: Salut i bona sort.

Cristina Pelàez

¿Qué te voy a decir, Carlos? Estos años trabajando contigo han sido intensos y muy motivantes para mí, he aprendido mucho y, a veces, me has vuelto un poco loca con tanta información. La verdad es que parecía imposible que te fueras a ir (¡creo que ya naciste siendo Director!), pero sí, ya te tocaba, y muy merecidamente. Aquí te echamos de menos, en la secretaría, con ese montón de papeles a tu izquierda y trabajando incansablemente para que la escuela funcionara; solucionando cualquier problema (“Carlos seguro que lo sabe”); en los claustros, con tus toques de humor; en los almuerzos de los viernes, con tus anécdotas y tus risas.... Pues eso, qué te voy a decir, que trabajar contigo era hacerlo con red, no pasaba nada, siempre estabas ahí. Aquí siempre serás bienvenido y siempre habrá cosas en las que nos puedas ayudar.¡¡ No es bueno parar en seco!! (Jejeje). Quiero darte las gracias por estos años trabajando contigo, has sido un gran compañero. Te deseo todo lo mejor en esta nueva etapa. Mucha salud y mucha suerte, Herr Direktor.

Manuel Aguilar

Cuando me pidieron escribir una breve reseña sobre Carlos, me sentí agradecido por haber compartido dos cursos académicos con un director y, sobre todo persona, de tal calibre. Recuerdo mi primer día en el CFPA Enric Valor de Alzira; lógicamente, estaba nervioso porque iniciaba una nueva andadura, pero él, con su característico humor, me transmitió tranquilidad y seguridad. Luego, con el paso del tiempo, me confirmó mi idea de que estaba no sólo ante un magnífico profesional sino sobre todo ante un gran compañero que, además de cumplir con su labor en dirección, también sabía ponerse en el lugar del otro y ser comprensivo en cualquier momento. Por eso, nunca queríamos que llegara su jubilación. Fue un momento extraño, porque era, y lo seguirá siendo, una pieza fundamental en la escuela. Había que aceptarlo sin más y acompañarlo en ese paso final hacia otra etapa, la que, felizmente, está viviendo ahora mismo. Por todo ello, solo me queda por decir: gracias, gracias y gracias. 📧

innovació educativa

Projecte intercentres amb l'ies Josep Maria Parra d'Alzira

Marina Ballester
Tutora de Neo 2

Durant aquest curs escolar 21/22 hem començat un Projecte Intercentres amb l'IES Josep Maria Parra que es compon de diferents activitats. L'alumnat participant és del grup del segon curs de l'ESO amb la seua professora Sara Fita de l'IES Josep Maria Parra i el grup de Neoelectors 2 de la nostra Escola d'Adults amb la seua tutora Marina Ballester. En primer lloc, pense que cal explicar en què consisteix això del Projecte Intercentres... Doncs bé, en el nostre cas es tracta d'un projecte col·laboratiu que agrupa dos centres sensibilitzats a convertir la innovació com a element identitari. Ambdós centres tenim un caràcter pioner en la innovació educativa i apostem per la inclusió de les noves tecnologies com a eina de millora

qualitativa de l'educació.

Un dels objectius fonamentals consisteix a sumar esforços per portar a terme un procés d'immersió global de les tecnologies a l'aula.

En aquest primer curs de col·laboració entre ambdós centres, hem aprofitat el recurs de la ràdio que tenen a l'IES Josep Maria Parra i hem treballat conjuntament en el context de l'assignatura del projecte interdisciplinari de l'alumnat de segon d'ESO.

En aquest sentit, es desenvolupen estratègies de dinamització dels grups, se centralitzen recursos, es potencien les accions de recerca i ús de continguts educatius compartits, es creen equips de treball col·laboratiu entre el professorat dels diferents centres, etc, amb la finalitat de posar en marxa el mecanisme complet del què comporta un projecte intercentres.

Així doncs, i a manera de resum, els projectes intercentres comporten la participació conjunta entre alumnes de diferents escoles o instituts en projectes innovadors a diferents àrees i nivells que

abasten les diferents etapes educatives des d'infantil fins a la secundària. I ara sí, ens centrarem en la nostra experiència.

Durant la primera avaluació vàrem treballar els continguts relacionats amb diversos llocs emblemàtics de la ciutat d'Alzira: el Gran Teatre, la Muntanyeta, el Riu Xúquer, les Muralles, la Casa Blava, el Pont de Ferro, l'Antic Llavador, la fàbrica d'Avidesa, el Mercat de la Vila, la Murta, la Casella i els Casalicis.

Fou una activitat molt interessant perquè els dos grups participants en el projecte són de generacions ben distintes. L'alumnat de segon d'ESO té uns 12/13 anys i l'alumnat de NEO 2 té més de 60... Després de realitzar el treball de recerca, documentació i preparació de les entrevistes sobre les diferents zones de la ciutat, començà la part més bonica del projecte: Les quedades entre els dos grups d'alumnat per a realitzar els enregistraments a la Ràdio del Parra.

El grup d'alumnes més jove fou l'encarregat de conduir les entrevistes. En canvi, el grup d'alumnes sènior feren d'entrevistats, aportant així la perspectiva de les vivències i experiències sobre les distintes zones treballades.

Va resultar ben curiós treballar aquesta temàtica perquè el punt de vista d'uns no tenia res a veure amb la dels altres. Descobrir les experiències que les participants i els participants ens van voler contar a través de les entrevistes fou meravellós. Podreu comprovar-ho si escanegeu el codi QR que trobareu a continuació.

La segona avaluació la vàrem dedicar a treballar les dones. Les dones del present i del passat, dones de la ciutat d'Alzira i d'arreu del món, dones que han destacat en qualsevol disciplina i dones

oblidades que partiren d'aquest món sense obtenir el reconeixement que mereixien...

La dinàmica de treball fou la mateixa però amb una diferència; aquesta vegada l'alumnat entrevistat va adoptar el rol de les dones treballades al llarg de l'avaluació, com si cadascuna d'elles pogués realitzar l'entrevista en l'actualitat. Ací vos mostrem un exemple:

Neus Català

Bon dia Neus, Albert i Félix. En primer lloc volem agrair-vos l'assistència a aquesta entrevista.

Gràcies a vosaltres per haver-nos convidat.

Neus, voldríem conèixer un poc més de la teua vida. Podries fer-nos un resum?

Ha, ha, ha, ha... he viscut 103 anys, intentaré ser breu però si voleu conèixer més al voltant de la meua vida, podeu consultar la novel·la de Carmen Martí, Un cel de plom, on parla de tota el que he viscut..

Aleshores, ens pot contar com va començar tot l'horror que de ben jove vares viure?

Clar que sí, mireu, jo era infermera, tenia 25 anys quan vaig arribar a França en 1939, durant la Retirada. Tenia a càrrec a més de 180 nens, coneguts com els Nens de Negrín.

Després de l'ocupació nazi de França, vaig ingressar en la Resistència al costat del meu primer marit, Albert Roger, a qui també tenim hui amb nosaltres. o Hola Albert, vols continuar la història?

o D'acord. Quan estàvem Neus i jo junts a la Resistència l'any 1943, ens va detindre la Gestapo. Ens varen muntar en un tren i a mi em feren baixar al camp de concentració Bergen-Belsen i a Neus la varen portar fins al camp de Ravensbrück.

Ja mai més ens vàrem vore ja que jo vaig morir al camp de concentració...

Ostres, quina història... ens quedem de pedra. En canvi tu Neus, sí vares sobreviure veritat?

Sí, vaig aconseguir sobreviure a l'horror nazi i he dedicat la resta de la meua vida a que aquest sinistre tram de la història europea i espanyola no s'oblidi. Sobretot en moments com els recents, en què l'extrema dreta està aixecant el cap de nou. Sempre m'ha agradat parlar-li al futur i no al passat, perquè el feixisme no torne mai.

Pots contar-nos alguna cosa més que recordes sobre la teua estada al camp de concentració?

Sí clar, però ara prefereix apartar-me de l'horror i contar-vos anècdotes més positives.

Recorde que de vegades, gràcies a l'afició que tinc al teatre, no faltaren els riures ni les estratègies

de resistència. Pense que algunes de les imitacions que feia, aconseguien que aquelles dones esgotades pogueren riure i evadir-se durant uns instants de tot el que estàvem vivint.

Com ens alegra conèixer aquesta part no tan dolenta... Conserves alguna anècdota més que recordes especialment?

Em conserve un fum però de segur que vos agrada saber que després del meu alliberament, Geneviève de Gaulle (el pare de qui era cònsol de França a Ginebra), ens va portar a fer una cura de repòs d'un mes a Suïssa. Allí, vaig trobar una sorprenent oferta laboral: l'assistent social de la casa em va indicar que una família de Nissaga necessitava una governanta que sabés francès i espanyol i que fora infermera, requisits que jo tenia. La meua missió era atendre els fills d'aquesta família a Friburg.

De quina família es tracta?, vaig preguntar. Són els fills de don Joan de Borbó", em varen respondre.

Llavors no pot ser, soc comunista".

Potser no és necessari revelar aquest extrem, reuneixes les condicions i coneixen les teves circumstàncies", es va aventurar qui em feia la proposta.

Però, què dirien els meus camarades?", vaig sentenciar finalment...

Pel que expliques, veiem que sempre has estat ben fidel als teus ideals... com va continuar la teua vida després de l'alliberament?

Doncs he sigut mare d'un xiquet i d'una xiqueta, tot i que pensava que mai podria ser-ho ja que només arribar al camp de concentració de Ravensbrück, em varen tallar la menstruació amb una injecció.

Vaig refer la meua vida a França i em vaig casar amb el pare dels meus fills, Félix Sancho, un refugiat republicà d'origen segovià militant del PCE a qui també tenim hui ací.

Hola Félix i benvingut a la ràdio del Parra. Vols parlar-nos un poc sobre la teua dona Neus?

Moltes gràcies, vull afegir que en els darrers anys Neus ha rebut el reconeixement de les principals institucions catalanes, des de la Creu de Sant Jordi al 2005, la Medalla d'Or al Mèrit Cívic de l'Ajuntament de Barcelona al 2014, fins la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya al 2015. Però tot això es queda xicotet al costat de la persona que s'amaga darrere del nom de Neus Català. Ella ha sigut una gran lluitadora per la llibertat, ferma defensora dels represaliats de les dictadures franquista i nazi, i ha dedicat tota la seua trajectòria vital a transmetre un esperit de resistència digne d'admirar.

Doncs tot això són paraules majors. Veiem Neus que has estat molt estimada al llarg de la teua vida. Quines són les paraules amb les quals voldries finalitzar aquesta entrevista? El micròfon és tot teu.

Només em queda dir que sempre he volgut explicar a tothom el que els meus ulls han vist. Perquè és un deure. Perquè he sobreviscut i tinc un deure moral vers les dones, les grans oblidades, que van morir als camps de la mort. El meu pare em deia de petita: «No abaixes mai els ulls per ningú, mai». Ho vaig voler mirar tot, i mai, mai, mai, vaig plorar davant d'un nazi. Era la meua manera de resistir. Jo només plorava a les nits, perquè les nits eren eternes, l'insomni,.. Els nazis em van prendre la son, però no em van prendre la llibertat ni la vida".

Totes les persones implicades en el projecte estem molt orgulloses de vore com estem aconseguint els objectius que ens proposarem a l'iniciar-lo i tenim moltes ganes de completar-lo amb altres activitats. Així que esperem mostrar-vos molt més en properes edicions de la revista, tenim projecte per a temps! 📌

literatura

Tertulias literarias en la FPA Enric Valor

María José Chordá
Professora de Llengua Castellana

Mi objetivo principal al empezar a dar clase de Lengua Castellana en GES 1 y 2 fue intentar llevar a cabo una metodología basada en la práctica: Leer y expresarse tanto oralmente como por escrito. Después de observar en la práctica docente que el acompañamiento lector es fundamental para crear lectores competentes, decidí que podíamos crear nuestras propias experiencias lectoras, que van más allá de un mero examen. También me parecería interesante que la experiencia se realizara en otros cursos de la escuela, pues siempre da pie a compartir y crear conexiones con un proyecto en el que el resto del centro también podría involucrarse. A partir de estas premisas nace nuestra TL, pues se adapta perfectamente a la metodología que creo debe llevarse a cabo con este tipo de alumnado que no suele tener hábito lector y al que hay que motivar.

Empezamos eligiendo un libro o relato y leyéndolo a pequeñas dosis, para compartirlo todos juntos, una hora por semana, en nuestra tertulia. Para involucrar a los alumnos y que consideraran factible esta experiencia lectora, hemos elegido una serie de relatos que ya han funcionado en otros cursos. Se trata de una recopilación de relatos clásicos y actuales, desde Ray Bradbury a Edith Warthon. La estructura de nuestras TL es sencilla, está basada en las Tertulias Literarias Dialógicas aunque adaptada a nuestra aula. Hemos empezado leyendo en voz alta todos juntos, situándonos en forma de "U" con el fin de mantener siempre el contacto visual. La lectura conjunta se realiza lápiz en mano para subrayar y apuntar todo aquello que se quiera comentar posteriormente. Los alumnos anotan en el cuaderno sus comentarios, la página y el fragmento de procedencia para que el resto de la clase también lo sitúe y así da comienzo la Tertulia. No sin antes elegir un moderador que organizará el turno de palabra y apuntará los nombres de los

que participan. El profesor también participa como uno más, supervisando toda la estructura de la Tertulia.

Los objetivos educativos de las Tertulias son:

- Leer y comprender lo que se lee
- Conocer textos clásicos
- Expresarse oralmente y por escrito con corrección
- Aprender a escuchar otras opiniones
- Respetar las opiniones y los turnos de palabra
- Aprender a moderar una Tertulia
- Hacer cuñas radiofónicas introductorias y de despedida.

Además de todo lo dicho hay una parte humana innegable en esta práctica y es el contacto con los alumnos, pues toda Tertulia acaba proporcionando momentos de empatía beneficiosos para profesor y alumnos. 📖

Abril 2022

Celebrem l'Any Joan Fuster

Ivan Soler
Professora de Valencià

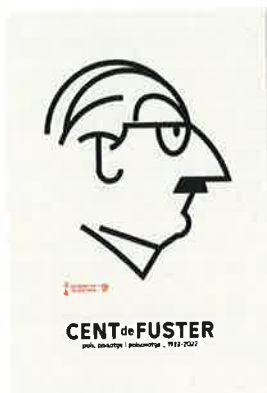

Si alguna cosa interessant està passant culturalment a casa nostra, és que cada any s'està posant el focus a reivindicar les figures claus que han jugat un paper en la construcció d'una mirada única cap a la societat i la cultura valenciana. La Generalitat Valenciana ha declarat 2022 com a Any Joan Fuster per a commemorar el naixement de l'escriptor valencià. La figura de Joan Fuster resulta molt important per a entendre bona part del segle XX en terres valencianes.

La seua obra literària i, sobretot els seus assajos, han sigut material de discussió i anàlisi per a una part àmplia de valencians amb una figura que s'ha estés més enllà de les nostres terres. Advocat, assagista, filòleg i intel·lectual que al llarg dels anys viscuts durant la postguerra, el franquisme i la transició ha deixat una obra àmplia i una petjada, que amb la commemoració de l'Any Fuster ajudarà al fet que les noves generacions puguen valorar la seua figura.

El 2022 que tot just comença ho fa, ja, farcit de

propostes perquè puguem apropar-nos a la figura i obra de Joan Fuster. Des de l'Escola d'Adults hem decidit treballar els aforismes en els diferents nivells educatius. Un dels seus jocs literaris preferits eren els aforismes: sentències o composicions breus on desgranava, de forma brillant, sintètica i atractiva, algunes de les idees i plantejaments vitals i intel·lectuals que en els seus llibres i articles explicava i defensava de forma més àmplia i raonada.

Amb la lectura i treball dels aforismes els alumnes es queden amb la idea que reflexionar és bo, compartir idees, necessari; i llegir és imprescindible per obrir la ment, guanyar coneixements i tindre arguments a l'hora de parlar sobre qualsevol tema. Si voleu tastar les idees de

Fuster, aquí trobareu uns quants dels seus aforismes.

- Afanyeu-vos a estimar. Els amors tardans ja no són amors: són manies.
- Forma part d'una bona educació saber en quines ocasions cal ser maleducat.
- La llibertat és un hàbit, i no resulta gens fàcil d'adquirir. Només s'adquireix amb la pràctica!
- Llegir no és fugir. Llegir és seguir vivint, i cadascú ho fa a la seua manera. ☞

L'oncle Miquel

Vicen Mahiques
Alumna de Neo 2

L'oncle Miquel era un home de vora vuitanta anys que es trobava molt bé. Jubilant com estava feia el que volia; cada dia anava als seus bancals, a fer la partideta al bar amb els amics i, a l'hivern, anava a seure's a la plaça del poble per aprofitar el solet i poder xarrar amb els seus companys també jubilats. A l'estiu buscava tot el contrari; només eixia de casa quan la calor ja no era tan intensa i el sol s'amagava deixant pas a la fresca del capvespre. La família de l'oncle Miquel era molt especial, la formaven ell i la seua muller Pepa Tona, el seu ruc Brófec i el seu gosset Nelo. Cada dia de la seua vida, l'oncle Miquel anava als

bancals acompanyat per Brófec i Nelo. L'laurava una miqueta segons les ganes que tenia i després se'n tornava cap al poble.

Un dia d'aquests es va trobar amb Gracianet, un veí del poble amb necessitats especials:

G.- On va oncle Miquel?

M.- Me'n vaig a llaurar una estoneta allà a la Vinya Seca, i ja de pas, a veure si trobe algun bolet perquè la tia Pepa Tona faça una truita per a sopar.

G.- Molt bé oncle Miquel, i com de ben acompanyat va vosté!

M.- Sempre, on va l'oncle Miquel se'n venen Brófec i Nelo... Ja saps allò de... on va la corda va el poal!

G.- Sí, ha ha ha, formen un bon equip tots tres! Bé està, no es canse massa i que passe un bon dia.

M.- Igualment Gracianet, saluda els teus pares de la meua part!

G.- De la seua part!

Tots tres arriben al bancal on Miquel llaura una estona i s'adreça cap a Brófec:

M.- Vinga Brófec, ja ho tenim bé per hui, demà una altra estoneta...

Deixà a Brófec al marge del bancal i li diu:

M.- Brófec, descansa de la tasca de llaurar que mentre anirem Nelo i jo a buscar els bolets per a la truita del sopar.

El gosset Nelo, sempre fidel al seu amo Miquel, va continuar la marxa sense quedar-se ni un pas enrere, ben a la voreta.

M.- Nelo, anem-nos-en que ja tenim suficients bolets.

Nelo sembla entendre les paraules del seu amo a la perfecció i lladra com exclamant: d'acord! I continua seguint l'oncle Miquel mentre mou la cua en senyal d'alegria.

Mentrestant Brófec els rep ben content perquè s'ha pegat un banquet d'herba tendreta i fresca.

M.- Vinga Brófec, anem cap a casa i que la tia Pepa Tona prepare els bolets per a la truita que soparem a la nit.

Llavors pujà l'oncle Miquel al llom de Brófec. A Nelo, com que era menudet, Miquel el posà al cabasset que li va fer la seua dona per anar a bancals.

Mentre recorrien el camí de tornada a casa es va posar a ploure i a tronar.

M.- Em cague en tots els dimonis de l'infern que ens han enviat aquesta tempesta!

Varen arribar a casa com una sopa de mullats...

M.- Pepa Tona, necessite canviar-me fins i tot els calçotets...

PT.- Ets més ruc que Brófec! Que no haves vist que els temps estava rebolicat? Per què te n'has anat? Saps què he pensat jo? Aigua al "tio burro", perquè se'n va...

M.- Xè Pepa, això et sembla bé? No has pensat que puc agafar una pulmonia?

PT.- No haver-te'n anat...

Durant aquella època, les dones es dedicaven entre altres tasques de la casa a fer cabassos de palma, que després els hòmens gastaven per a collir taronges. Feien dotzenes i dotzenes de cabassos, no tenien una altra manera de guanyar diners. Després van aparéixer els cabassos de goma i així es van acabar tant els cabassos de palma com la possibilitat de guanyar uns dinerets extra. Els hòmens es buscaven la vida en altres pobles més grans. De vegades havien d'anar-se'n per a tota la setmana. Els vehicles que es tenien a casa solien ser les bicicletes i per anar a treballar s'anava en bici o "a pateta" creuant les muntanyes. Però tornem a la nostra història..

Les discussions que tenien el matrimoni protagonista d'aquesta història quasi sempre sorgien per la manca de diners.

L'oncle Miquel era un home de puny tancat i la tia Pepa Tona quasi sempre havia de deixar fiades les compres a la botiga.

El botiguer del poble tenia una llibreta amb els noms de les persones a qui havia fiat alguna compra.

Una vegada que els clients pagaven la compra fiada, el botiguer les borrava de la llista.

L'oncle Miquel passava un dia cada setmana per la botiga per a saldar el deute que tenia la seua dona amb el botiguer. No se'n fiava gens i per això no li donava diners, cosa que provocava un fum de discussions.

PT.- No sigues borinot i dona'm diners!, que tinc vergonya d'anar sempre a comprar sense portar ni un sol cèntim a la butxaca... Què en pensaran de mi a la botiga?

M.- Mentre jo estiga viu, ací només hi haurà una butxaca i és la meua!

PT.- Seràs el més ric del cementiri, tros d'aca! Quan mores, et posarem els diners dins la caixa i que no te'n falten per a l'últim viatge...

Aquesta és la història de l'oncle Miquel, el seu ruc Brófec, el seu gosset Nelo i per ordre jeràrquic al seu cor, la seua dona Pepa Tona, l'última al rànquing d'afectes de l'oncle Miquel.

El poble s'anomena Pinet, a la Vall d'Albaida i té uns cent habitants.

El context on situem la nostra història no té res a vore amb l'actualitat, llavors no hi havia cinema, teatre o llar de jubilats...

L'església, la botiga on podies trobar de tot i el baret, conformaven el centre neuràlgic del poble.

filosofia

La violencia de género en las aulas

Agustín Zaragoza

Profesor de Filosofía
Master Género e Igualdad en el ámbito público y privado. Igualdad. Colimnista en el diario Levante-EMV. www.agustinzaragoza.com

La mayoría de docentes considera, erróneamente, que la educación es neutral, objetiva y aséptica. Ese mito pedagógico nunca se sostuvo para quienes estudiamos el vínculo entre saber-poder, la relación de los discursos imperantes con la clase dominante: el patriarcado y el capitalismo sustentan el sistema educativo, su metodología, los espacios, contenidos y las formas de relacionarse entre el alumnado y el propio profesorado. La lógica

dominio-sumisión de la lucha de clases se difumina en un orden político neoliberal que, aparentemente, iguala a las personas. Hay una realidad formalmente igualitaria que contrasta con la desigualdad, la injusticia y el desequilibrio social que habita cada aula de nuestro sistema educativo. Por eso reivindicó la educación como ideología. Si el capital y las fuerzas patriarcales sustentan la enseñanza, ¿cómo formar parte de su degeneración ética desde las aulas, supuesto espacio de ilustración, libertad e igualdad?

y mantras absurdos fabricados en la ideología de la extrema derecha, la alternativa consiste en ofertar un sistema educativo comprometido con el mundo circundante. La tarea de reivindicar una educación que aborde radical y necesariamente –sin ambages–

A mi modo de entender, educar consiste en aportar herramientas críticas y escépticas que permitan distinguir entre la «posverdad» y el rigor académico, intelectual, científico. A sabiendas de que nuestro alumnado está siendo socializado a golpe de tuits y emociones superfluas, noticias falsas, quimeras la diversidad sexual, la explotación sexual de las dominio-sumisión de la lucha de clases se difumina en un orden político neoliberal que, aparentemente, iguala a las personas. Hay una realidad formalmente igualitaria que contrasta con la desigualdad, la injusticia y el desequilibrio social que habita cada aula de nuestro sistema educativo. Por eso reivindicó la educación como ideología. Si el capital y las fuerzas patriarcales sustentan la enseñanza, ¿cómo formar parte de su degeneración ética desde las aulas, supuesto espacio de ilustración, libertad e igualdad? y mantras absurdos fabricados en la ideología de la extrema derecha, la alternativa consiste en ofertar un sistema educativo comprometido con el mundo circundante. La tarea de reivindicar una educación que aborde radical y necesariamente –sin ambages– la diversidad sexual, la explotación sexual de las mujeres, asumiendo un discurso abolicionista, las violencias contra las mujeres y el terrorismo machista, así como la educación afectivo-sexual y las masculinidades disidentes, se convierte en una necesidad de primer orden para quienes, como quien esto firma, consideramos que el fin último de nuestros colegios e institutos no es otro que el de transformar las personas que pasan por el sistema educativo. Y para tal menester recuperar la conciencia de clase –y que la mujer, como señala mi amiga y maestra Lidia Falcón, «es la clase social y económica más explotada»– como punto de partida de toda desigualdad social, política, económica y religiosa. Llegados a este punto, conviene denunciar que los colegios e institutos devienen espacios de coerción y violencias, siempre. Otra cosa es que asumamos consciente o inconscientemente los mandatos patriarcales que nos impiden visualizar las desigualdades y problemas relacionados con las violencias contra las mujeres. La masculinidad

tóxica patriarcal, por mencionar un solo ejemplo puntual, serviría como muestra: los chicos acaparan los espacios públicos de los centros educativos como el patio o la cafetería, se presentan a delegados de clase más que las chicas, juzgan, critican y ofenden a éstas muy usualmente y abundan los comentarios sexistas, machistas y las fraternías, agrupaciones entre machos que demuestran su poder grupal. Las chicas, por el contrario, siguen ocupando un segundo plano en el aula. Apenas generan conflictos de convivencia, algo que puede demostrarse buscando el porcentaje de partes de conducta de chicos y chicas, casi inexistente en el caso de estas últimas. Si preguntas a las estudiantes quiénes sufrieron comentarios sexuales o algún acoso nocturno, o en el propio centro educativo, la mayoría comparten este tipo de violencia normalizada entre la juventud masculina y a la que, en demasiadas ocasiones, adultos y profesorado resta importancia. La violencia impera en las aulas como en las redes sociales, los medios de comunicación, los espacios públicos y privados, el mundo laboral o en cualquier rincón del mundo, pues, desgraciadamente, las violencias contra las mujeres se incorporan a la cotidianidad apelando a la tradición, la costumbre o porque «las cosas siempre fueron así»

Ante este panorama desolador, ¿qué hacer? Me parece fundamental promover un activismo feminista desde las propias instituciones. La ideología, ya lo hemos visto, debe introducirse en el aula sin miedo a que nos acusen de «adoctrinamiento» puesto que ya somos víctimas y herederas de la ideología capitalista y patriarcal. Por tanto, la formación del profesorado en prevención y sensibilización contra la violencia de género parece un asunto prioritario si deseamos combatir desde las aulas el terrorismo machista. La lucha contra la violencia de género no puede quedar reducida a un taller subvencionado desde los ayuntamientos, sino que, más bien al contrario, se trata de una batalla educativa que precisa de ilustración, feminismo, compromiso, firmeza en este mundo cargado de ignominia moral. La revolución en las aulas será feminista o no será. ¿Hasta dónde estamos dispuestas a llegar?

història

500 anys de la revolta de les germanies a València 1519-22

Inma Peris
Professora d'Història

La revolta e les Germanies a València 1519-1522

En molts pobles i ciutats valencianes hi ha algun carrer o plaça que du el nom de Germanies. Tanmateix poca gent coneix quins son els esdeveniments històrics lligats al seu significat. Les Germanies foren una revolta de caire popular que s'inicià a la ciutat de València i prompte s'estendria per tot el territori valencià. Va ser un conflicte fonamentalment urbà però que acabà estenent-se a l'àmbit rural. Els agermanats li donaven al concepte un significat de germanor o comunitat d'iguals, units per un objectiu comú amb un caràcter afectiu i de fraternitat propi dels gremis. En canvi els seus detractors associaven germania a organització delictiva amb finalitat subversiva. La revolta es produeix al regnat de Carles I -fill de la reina Joana "la boja" i Felip "el bell"- amb qui s'instaura la nova dinastia dels Austries. Amb setge anys s'autoproclamà rei de Castella, fet inusual ja que encara vivia sa mare, legalment la reina, però que estava reclosa a Tordesillas. Va ser educat a Flandes i quan arribà a Castella no sabia parlar castellà, era autoritari, i ni els súbdits de Castella ni els de la Corona d'Aragó el reberen de bona gana. Va estar més preocupat per aconseguir el títol d'emperador

alemany, que pels problemes dels territoris de la monarquia hispànica. A València tardaria uns anys en vindre a jurar les lleis pròpies del regne (els furs), acte al que estava obligat si volia ser reconegut com a rei i que li foren aprovats els impostos. Durant tot el conflicte va romandre a l'estranger. La seua actitud vacil·lant davant de les demandes dels agermanats va afavorir la radicalització de la revolta i els atacs, que no va ser en els inicis, a la monarquia.

Rei Carles I

Els protagonistes foren principalment els gremis d'artesans (fusters, sastres, velluters, teixidors...) d'escàs poder econòmic. D'ells destacava el gremi tèxtil al qual pertanyien els seus dos principals líders, Joan Llorenç, cardador de llana, de postura moderada i Vicent Peris, velluter, més radical. Les seues protestes anaven contra els grups privilegiats i econòmicament benestants de la ciutat, els nobles i comerciants (alta burgesia). La situació a València en 1519 afavoria la crispació i malestar social: La crisi que ja venien patint els gremis des de feia temps. Una crisi de subsistència provocada per la manca de blat. Les conseqüències de la pesta que afavorí un buit de poder a la ciutat per la fugida dels nobles, els funcionaris reials i el propi governador. Els atacs dels turcs a les costes valencianes que facilitaria d'una banda que els gremis prengueren les armes i formaren milícies, i d'altra que augmentés l'animadversió cap els musulmans (mudèjars), considerats col·laboradors d'aquells, així com aliats de la noblesa, per això foren atacats i assaltades les moreries. Entre les denúncies i queixes dels agermanats:

L'escassa participació de les classes populars en el govern de la ciutat -Consell Municipal- i el seu control per una minoria elitista (noblesa urbana i burgesia), que abusava del seu poder; la intromissió de mercaders (intermediaris) en la producció tèxtil, que amb una competència deslleial perjudicava el gremi; l'especulació en els preus de carn i blat; la corrupció de l'administració de justícia, que afavoria als grups de poder; l'existència d'un sistema impositiu injust i l'opressió dels camperols pels nobles... Per a controlar la situació caòtica de la ciutat i aconseguir les seues demandes, els gremis s'organitzaren en una Junta, "Junta dels Tretze", al front de la qual estaria Joan Llorenç. Baix la seua direcció s'enviaren ambaixades al rei per denunciar tots els abusos. En un principi el rei acceptaria les seues peticions, però en arribar-li les queixes dels nobles i dels burgesos rics, el rei s'entornà enrere. Aquesta nova postura del rei, la mort de Llorenç i l'actitud poc dialogant del virrei de València, el duc Diego Hurtado de Mendoza, s'agreujà la situació. De manera que a partir de 1521, s'iniciaria una etapa d'enfrontament militar entre els agermanats, dirigits per Vicent Peris, i les tropes reials del virrei. El conflicte se estendria des de Sogorb fins a Oriola. Després de successives batalles, a finals de 1521 les ciutats agermanades de Xàtiva i Alzira presentaven encara una forta resistència als atacs de les tropes del virrei. Tanmateix, la rendició i posterior execució de Vicent Peris a la ciutat de València aniria debilitant les forces dels agermanats.

Execució de l'Encobert

En aquest context el 10 de març de 1522 a la Seu de Xàtiva apareix un personatge, Enrique Enriquez de Ribera, l'Encobert, que es presentà com net del Reis Catòlics i fill del príncep Joan, el vertader rei. Amb el seu discurs defensava que ell representava

els ideals dels agermanats, i no el rei Carles que els havia abandonat. Tanmateix seria assassinat a Burjassot per quatre homes pagats pel virrei de València. Sense líders, sense avituallaments, les ciutats d'Alzira i Xàtiva capitularen. Les tropes del virrei entraren a Xàtiva el 5 de desembre de 1522 i a Alzira el dia 9 del mateix mes. L'exèrcit agermanat havia sigut aniquilat.

La fi del conflicte vindria seguida de una forta repressió efectuada per la nova virreina, Na Germana de Foix. Les conseqüències de la revolta, tant humanes com econòmiques foren importants: 12.000 morts amb els enfrontaments, 800 sentències de mort (encara que moltes foren commutades per penes econòmiques), despoblació dels camps (5000 cases de mudèjars i 1000 de cristianes), confiscació de bens d'individus i poblacions.

Virrei Diego Hurtado de Mendoza

Fou un conflicte complex i amb certes contradiccions, però es clar que el seu fracàs va significar un retrocés de les llibertats valencianes, l'augment del poder de la noblesa, que iniciaria un procés de refeudalització del camp, la marginació de les classes populars de qualsevol participació en l'administració municipal, i la consolidació de l'imperi de Carles I (V d'Alemanya) amb el reforçament de la seua unió amb la noblesa. El rei Carles I, finalment, vindria a València en 1528 i decretaria un perdó general. No serà fins al segle XIX, que els agermanats deixarien de ser considerats com a criminals, i la literatura i la història els presentarien més ben bé com a herois.

Bibliografia:

- R.García Cárcel.: *Les Germanies de València* (1981)
- V.J.Vallés Borrás.: *La Germanía*(200)
- V.J.Vallés Borrás.: *Relaciones entre la Junta dels Tretze de la Germanía de la ciutat de València i els sindichs del poble de la vila d'Alzira.*(1990).

extraescolars

Visita a l'exposició del centenari del Gran Teatre d'Alzira

Mª Consuelo Gascón
Alumna de Neo 2

El passat dimecres 3 de novembre de 2021, la classe de Neoelectors 2 de l'escola, eixírem a fer una visita a la Casa de la Cultura d'Alzira.

Molts de nosaltres vàrem anar dies enrere a la gala de reobertura del Gran Teatre de la nostra ciutat. Però a més d'aquesta cita tan important, hem volgut visitar l'exposició que commemora el centenari del Gran Teatre a la Casa de la Cultura d'Alzira. La Regidoria de Cultura va preparar una preciosa exposició al llarg d'aquests cent anys d'història de la vida del Gran Teatre. Allí vàrem poder conèixer i descobrir aspectes inèdits i sorprenents que, tot i la nostra edat, desconexíem.

La mostra estava dividida en cinc apartats: presentació, història, programació cultural, entitats locals i commemoració del centenari, on vàrem poder contemplar una ampla selecció de fotografies, cartells, programes de mà, entrevistes, publicacions, objectes representatius, etc.

Tota la vista ens va apassionar perquè ens va mostrar la gran quantitat d'esdeveniments i espectacles que al Gran Teatre d'Alzira s'han realitzat. Llarga vida al Gran Teatre. 📖

Visita a l'exposició "Retrats" de Salvador Ausina i altres pintors del segle XIX i XX.

Lolin Balaguer
Alumna de Neo 2

Un dijous 4 de novembre de 2021 ens vàrem reunir els alumnes del grup de Neoelectors 2 a la porta del MUMA per visitar l'exposició que tenia lloc a la sala II del Museu.

Fou una exposició molt interessant, ja que el Museu ens va proporcionar uns llibrets explicatius a cada alumne i férem el recorregut de l'exposició sent nosaltres mateixos qui llegíem en veu alta per a la resta de la classe les explicacions pertinents. És a dir, vàrem fer de guies!

Tots els retrats del pintor Salvador Ausina ens van captivar però també vàrem poder gaudir de les obres de Teodoro Andreu, José Segrelles Albert, Ingacio Pinazao, Navarro, José Benlliure Francisco Domingo, Emilio Sala, José Espert, Ribera Berenguer, Cecilio Pla, Genaro Lauerta, Martínez Cubells.

A més, a la sèrie dels retrats també s'exposaren els dels autors que col·laboraren en els seus articles al llibre de Salvador Ausina: "Impresiones de color: Óleos, aguadas y dibujos". Autorretat de Salvador Ausina, José Goig del Poyo, José Luis Aguilar, Mónica Palacios, Agustín Ferrer, Aureliano Lairón i B.Montagud.

Va ser un plaer poder dedicar aquesta vesprada a la visita i una experiència nova per a nosaltres per poder fer de conductors de l'exposició. 📌

Ruta a la Murta

Ivan Soler
Prpfessor de València

Des de les finestres de la nostra escola podem visualitzar el paratge de la Murta. Una visió agradable que ens convida a imaginar un dia fantàstic, amb una bona ruta i la millor de les companyies. Doncs bé, aquesta visió és fea realitat el passat 21 de desembre. Amb motiu de la finalització del primer trimestre, un gran grup d'alumnes i professores, passarem un esplèndid dia recorrent els paratges de la Murta.

El camí inicial començà a través d'una pista plana i fàcil de recórrer on de seguida s'observava la varietat de vegetació que hi ha en aquest singular

peixos. És tracta d'un lloc perfecte on descobrir paisatge. Detinguérem els nostres passos per visitar la nevera del segle XVII, per després creuar el pont de Felip II, punt d'accés i entrada a les ruïnes del Monestir Jerònim. En aquest punt férem una xicoteta pausa per recarregar energies. Després entrarem a veure la casa senyorial del segle XIX, i gaudirem dels seus jardins i de l'estanc amb nombrosos xicotets tresors de la naturalesa, gran varietat de vegetació i història.

Després seguirem el camí de la senda Botànica, realitzant així una ruta circular per tornar a l'aparcament, on tot estava preparat per finalitzar l'activitat amb un dinar. 🍴

Activitats extraescolars

Rafael Hervás
Professor de Neo 1, Albatetització i de Castellà per a estrangers

QUE NO ENS CONTES LES FALLES!

Els grups d'Alfabetització i Neoelectors I visitarem els principals monuments fallers de la nostra ciutat, gaudint de les seues notes d'humor i ironia.

TALLER DE MANDALAS PARA PRACTICAR MINDFULNESS

Los grupos de Alfabetización y Neoelectores I realizan el taller de mandalas para poder usar su imaginación en colorearlas y sacar a relucir su potencial creativo. Este taller les permite relajar su mente mientras se expresan a través de estas ilustraciones bellamente complejas.

VISITA A L'EXPOSICIÓ DE LEGOS

Els grups d'Alfa i Neo I visitaren l'exposició de la dels quals se pot crear i recrear infinitat de situacions, llocs, màquines, persones, universos; una exposició realment fascinant i irrepètible.

CASTELLANO PARA EXTRANJEROS

Los alumnos extranjeros participan en diversas actividades en el centro: visitas culturales, actividades académicas, culturales y festivas.

8 DE MARÇ, "DIA DE LA DONA"

Este any ha pogut ser molt celebrat el dia de la dona a l'escola; ja era hora!

L'ESCOLA COM A PUNT DE TROBADA I CONVIVÈNCIA

La nostra escola és més que aprendre i ensenyar. És el punt on ens trobem les persones i podem fruit d'experiències i vivències personals i emotives.

L'ESCOLA ES BOLCA AMB UKRAÏNA

Totes les persones han col.laborat en tot allò que han pogut amb un país totalment dretossat per la guerra.

efemèrides

Efemèrides 2022

Pilar De Fuentes
Professora d'Història

500 AÑOS DE LA PRIMERA VUELTA AL MUNDO (1522)

El 6 de septiembre de 1522 llegaron al puerto de Sanlúcar de Barrameda (Cádiz) los restos de la expedición que, encabezada por Magallanes y El Cano, había zarpado de Sevilla tres años antes para, siguiendo la ruta propuesta por Colón, llegar a las Indias navegando hacia el oeste. Tras atravesar el océano Atlántico y llegar a Brasil, los cinco barcos que formaban el convoy bordearon la costa en dirección sur, buscando un paso que les permitiera cruzar el continente americano: lo encontraron en el estrecho que bautizaron con el nombre de Magallanes.

Tras franquear América del Sur, alcanzaron las islas Filipinas a través de un océano al que, por su calma, denominaron "Pacífico". En éstas, Magallanes perdió la vida en un enfrentamiento con los indígenas. Alcanzado el objetivo del viaje, llegar a las islas Molucas y a la India para comerciar con especias, regresaron a la península Ibérica bordeando África. Habían tardado más de tres años, y más de 200 tripulantes murieron en el intento, pero demostraron que la tierra era redonda.

400 AÑOS DE LA CANONIZACIÓN DE TERESA DE ÁVILA (1622)

Teresa de Ávila (1515-1582) fue una escritora y mística cristiana que impulsó la reforma de la orden de las

carmelitas descalzas y fundó el primer convento reformado de esta orden en Ávila. Nació en 1515 en una familia acomodada, de madre perteneciente a la nobleza castellana y de padre converso. Desde la infancia

mostró un gran interés por las vidas de santos y los libros de caballerías. A los 20 años ingresó en el convento carmelita de la Encarnación de Ávila, en el que proyectó una reforma de la orden religiosa basada en la oración, la austeridad y el rigor. Su proyecto se concretó en la fundación del convento de san José. Teresa de Ávila plasmó sus experiencias religiosas y su ideal de vida conventual en una amplia obra en la que destacan Camino de Perfección y las Moradas.

En 1622 fue canonizada por el papa Gregorio XV.

200 AÑOS DEL NACIMIENTO DE LIBERIA (1822)

En 1822 desembarcó en el territorio de lo que hoy es Liberia, en África Occidental, un grupo de esclavos liberados procedente de EEUU. Su traslado desde el continente americano respondía al proyecto de una asociación antiesclavista

una cámara funeraria subterránea (hipogeo), descubierta hace un siglo en el Valle de los Reyes (Tebas, Luxor) de Egipto. Entre las valiosísimas y abundantes piezas arqueológicas encontradas en la cámara, más de 5000, destaca la máscara de oro del faraón.

100 AÑOS DEL ESTRENO DE NOSFERATU (1922)

Hace un siglo fue estrenada una de las obras más representativas, junto con El gabinete

del Dr. Caligari o Metrópolis, del cine expresionista alemán: la película de terror Nosferatu. Dirigida por F. W. Murnau, la cinta adapta con significativas variaciones la historia de Drácula, variaciones debidas a que el director no había comprado los derechos de autor de la obra literaria de Bram Stoker (de hecho, su viuda demandó a Murnau por plagio)

La obra cuenta con todos los rasgos característicos del expresionismo alemán (atmósferas cargadas y angustiosas, bruscos contrastes de luces y sombras, figuras y espacios deformados y angulosos...),

movimiento artístico que refleja el estado de ánimo de una sociedad destrozada tras la primera guerra mundial.

70 AÑOS DE LA SUBIDA AL TRONO DE ISABEL II (1952)

El 6 de febrero de 1952 subió al trono del Reino Unido, sucediendo a su padre el rey Jorge VI, Isabel II de la casa Windsor. Convertida en reina con tan solo 25 años de edad, la soberana está protagonizando el reinado más dilatado de la historia del país, superando en duración al de la propia reina Victoria I (1837-1901).

A pesar del limitado papel internacional del Reino Unido tras la II guerra mundial, y de la pérdida del imperio colonial británico, la soberana ha intentado mantener la presencia de la corona y el vínculo entre los territorios de su antiguo imperio, convertido tras la descolonización en la Commonwealth. A ello respondieron sus viajes por los territorios integrantes de la misma, habiendo viajado mucho más que cualquier otro monarca con anterioridad, y con un estilo menos protocolario para acercarse a la población.

Fuentes:

<https://theobjective.com/cultura/2022-01-02/efemerides-para-2022/>

<https://www.muyhistoria.es/>

<https://historia.nationalgeographic.com>

<https://www.biografiasyvidas.com/>

ENRIC VALOR

N A D A L 2021

AMIC INVISIBLE

2021

ITALIA 2022

